

حق اثبات

کلام

صوفي فقير جانٹ چن صادق علي رح

مرتب: یاور علي کاظمي محبت علي

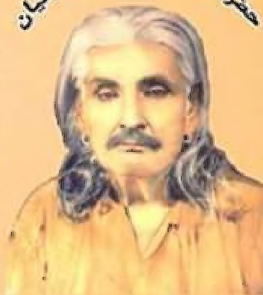
فقير اوتين
فقير نرسين
سوفي فقير جان محمد
جانن چين

صادق علي رحمة الله عليه
ولادت ۱۳۱۳ ۱۸۹۵
رحلت چي فبرويرين شعبان
۱۳۶۴ - ۲۴ ديسبر ۱۹۹۵

چو ٿو پاڻ لڪائين، جڏَ عاشق سان اٽڪل،
آئي طالبن جي توڪل.

اندر ويٺو تون آهين، ڪيئن چوان ته ناهين،
دَمَ دَمَ حڪم هلائين، واه وڻيا تنهنجا وِلَ چَل.
عاشقن اندر ۾، ثابت ڪِرَءَ سِرَ ۾،
ظاهر زير نه زير ۾، ٿئين راض ساڻ رَلَمَل.
ڪَل تي آهين قادر، ظالمن تي صابر،
صابرن تي صابر، جھٽ پٽ ڍڪين ٿو جھل جھل.
اچي ڪيئي اظهاري، بيرنگ بيڪ بهاري،
”مهدي“ جي مهنداري، ڀڳا پو مڙئي پَل پَل.

حضرت فقير مهدي شاه جهانپان

هوندي قرآن ڪُلالن کي مليو کين الله
روز ڏسن روز پڙهن، ڪيائون نه اوڏانهن ڪاه
"قَدَمَ دَمَ عَلَيْهِم رِبَهُم" اهو رڙهي ورتائون نه راه
امر مڃيائون نه آگي جو اٿن نفس ساڻ نڪاح
"جانڻ چن" چوي پساه، پاڙيائون کين پرين سان

يا خدا تون عشق پنهنجي ۾ مونکي ڀرپور ڪر
خيال ٿي هڪ حال سان روشن قلب کي نور ڪر
مون هجان مجنون مثل توتي خدا تنهنجو بندو،
عرض منهنجو هي ٻڌي درگاهه ۾ منظور ڪر
انهي بهشت ڏي مونکي نه نيشن جاڻي نه تنهنجو ڪر ضرور
دوزخ ڀلو مون کان اهو جاتي سڀني دُک دُور ڪر
رحم جي مونتي نظر صدقي پنهنجي حضور ڪر
چن جانن سان اهڙو سرڪار ڪو دستور ڪر

هڪڙا سچا صوفي پيا ڦوسي ٿيڻان آهن ٿوشي
آئون انهن منجهه آهيان ڀنگيائي ٻونسي
جانن ڇن پنهنجي جيءَ ۾ وڃي ٿيو آ جاسوسي
گوءَ جيڪا خاصي، سا مونکي منجهان معلوم ٿي

سڌاءِ "صوفي" مذهب رکي من ۾ اهو ڪاڏب آ ڪُوفي
چِڇچي بازي چِٽ ۾ لُڳڙ آ لُوسي
جانن چن پوي لامذهب صوفي، ڪروڙن ۾ ڪو لي

"صوفي" ڪوٺائين ته صفا ٿي نه ته ميان! ڪر تون معاف
صوفين صحن صفا ڪيا سامين صافا صاف
تون رکيو گند گهر ۾ لمبي هڻي ٿو لاف
دُونِي جي دل ۾ پالين ٿو پوراف
"لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ" اهو ڪوڙن تي آ قاف
جائن ڇن نٿو چوي، چيو موليٰ منجهه مصحف
هر ڪو ڄاڻي آپ، تون ڪڪ نه رکجا ڪُنڊ ۾

”صُوفِي“

”صُوفِي“ آهي ”سچ“ لکن ۾ لپي ڪونه ڪروڙن ڪو
”مُوتُو“ قَبَلُ اَنْتَ مُوتُو“ جوڳي جو ٿيو
جانن چن چوي سچو صوفي سو، مرثا اڳي جو مٿو

پيريءَ ڪئون پري ٿي، بزرگيءَ ڪئون بيزار
شيخ شيوخِي لقب ڪي هڪارئون هار
ميجوتي ماڻهن جي، بيحد اٿي بيڪار
”دوزخي“ دنيا ۾، چوڻي ۾ چوڌار
جانن ڇن چوي جڳ ۾، اهڙا ڏاڳا ڌار
پوءِ عاشق انهيءَ پار اوڏو ٿيئين الله ڪي

چو ڪرين ڇا ڪئون ميان! تڪبر جيڏي تڏ؟
هٽئون نٿو هيٺ ٿيئين هوڏ گهٽي اٿي هڏ
ڏيهاري ڏينهن ۾ قبر ڪريئي ٿي سڏ
خبردار خيال ڪر هڪ واحد کي اٿي وڏ
جانن چن چوي لڏ، ڄاڻ لڏين ٿو لوڪ مٿون

جي ٿو ڏسان پنهنجي ڏوهن ڏي ته منهنجا ڦٽڙ ٿا ڦٽڪن
جي ٿو ڀروري ڏسان تنهنجي رحمت ڏي ته منهنجا ميرا ٿا مرڪن
”لَا تَقْنَطُوا مِن رَّحْمَةِ اللَّهِ“ جوڻا ٿا جرڪن
جائي جانڻ چن چوي جي والي ٿا وڙڪن، پوءِ پاڻهي پاڻهن سيراندي

- اچي مونکي عشق اُٿاريو ته " اُٿي ڳول الله " الا
- ۱- هٿڙي اٿين پر لاء پيهي، کين وسارج ور کي ويهي
ڏنم عشق صلاح، الا
- ۲- عشق ٿيو اڳ ۾ لڳڙيس پويون، پري ڏنائين ڏان جو ڏويون،
کفر جو ويو ڪُلاه، الا
- ۳- عشق وٺي ويو ملڪ انهي تي، جن ملائڪ ناهي جاء جنهن تي
رندن وارو راه، الا
- ۴- مسجد مندر منهن نه ڪيو سين، "وَفِي أَنْفُسِكُمْ" وادي وياسين،
ڏاهي ڏنم ڏاه، الا
- ۵- جائن چن آ-الت سمايو، سارو سمند پاڻ ۾ پايو
اُٿي آ پاڻ ملاح، الا

اهو مرشد ڪهڙي ڪم دا، جيڪو حد دي وچ ڪڙي،
لاحد ڏي نه لڙي!
اهو مرشد ڪهڙي ڪم دا، جيڪو مذهب وچ اڙي،
لامذهب ڏي نه چڙهي
اهو مرشد ڪهڙي ڪم دا، جيڪو تسبيح دي مٿڪي ڳڻي،
بي حساب نه ڪڙهي
آڪي "جانن چن" سر گهر صدقي ڪامل مرشد تئون،
جيڪو رب ملائي تڙي ڪڙي! ڪٿان نه اڙي!

”مرشد“

(۴۷۴)

سرائڪي ڏوهيڙا: (۱)

مرشد ڪامل اهو آ ڪيچي جيڪو گور ڪون ماري رسا!
لوه لڙيل ڪون لعل بناوي، ڏي پارس رمز دا گسا
جيئندي ماري مٺيءَ جيواني ڪونه وڃي ڪو تا
صدقي وڃان پاڪ مرشد ”مهدي“ تئون جانن چن!
جنهن لائين قلب تئون ڪسان

”ملان“ ۽ ”ماسٽر“

(۵۰۴)

بيت:

مُلاَن وِڪَٽِي، ماسٽر چاريان، پر مُلن مُله حرام
مُلن جي مڪتب ۾ آهي تڪبر جو طولان
ماسٽر جي اسڪول ۾ اَدب آ انسان
ٻول بيت عاشقن جا، ڪورس منجهه قرآن
جانن ڇن چَوِي خام، پُورب ٿيندا پڌرا

ڏٺي معنيٰ ڦٽي ليل ۾ تجلي پيا پيا چَوَن "ڪاري گدلي!"
 ۱- چيو مجنون "اک نه هلي ٿي،" "جيتر ليل جي رنگ نه ملي ٿي،"
 "منهنجي ليل جي رنگ سان ڪلي ٿي،" "جڏهن ڪاري ٿئي ٿي هو ڪجھي"
 ۲- چيائون مجنون کي "ليل" مس آ! "چيو مجنون نه" مس منجهه جس آ آ!
 "ڏسو قرآن ۾ ڪيڏو رس آ!" "آئي آئي آ ليل جي بدلي"
 ۳- انهي رمز کي صوفي سڃاڻن، سهڻي، ڪوچهي ۾ فرق نه ڄاڻن،
 ڳجهو راز رندي رند ڄاڻن، ڪولي ڇڏي عشق آ ڳلي
 ۴- اچي نينهن وڃايا نغارا، تنهن مٿون ڄاڻن وحدت جا ويجهارا،
 "هم اوست" جا پنٿ نيارا! هڪ ٿيو حرامي حلالي
 ۵- توڙي ساري عمر مون وڃائيان، ٿورو "مهدي" جو ڪين لاهيان،
 "ڄاڻن چُن" مون سڀس ڪهاڻيان، ٻاري مُرشد مون ۾ آ بجلي

”عشق مجازي“

”مجازي عشق“ آ رهبر خدا جو راه ڏيکاري
”حقيقت“ جي آهي ڏاکڻ ”مجازي“ عشق ٿو چاڙهي
چوي جو بن مجازي جي اجائي لاف ٿو ماري
اچي انسان ۾ جڏهن اندر ٿو صاف اوجاري
اندر ۾ آگ ”جانڻ چن“! برهه جي باه ٿو ٻاري

"قلب"

(۴۲۵)

ڪافي:

ناهي قلب قدسي ڪعبو آدم منجهه آيو "سُري و آنا سرهُو" سر پاڻ ٻنهي آيو

۱- ملائڪن ڏٺو "معبود آ"، تڏهن ڪيو سجود آ،

الهي رمز ۾ ربوب آ، عزازيل ڪي تڙايو

۲- لڳو هو ذوق ذات ڪي، پسند ڪيائين صفات ڪي،

سپڻو ناهيائين محلات ڪي، انهي گهور سان گهايو

۳- ڏسو عشق جون هي چاليون، نت نت آهن نراليون،

گجهيون عشق ڪري ٿو ڳالهيون، "انا الحق" الايرو

۴- ڄاڻڻ چڱا ٿي شازي، ڪٿ عشق جي تون بازي،

جيتر دم نه ٿئي پروازي، انهي دم سان دلڙي لائير

دڳ

(۲۰۴)

ڪافي:

هـم الله جو اڳ، ملي ويم دڳ جيڏيون! ڪيو آ مون حاڪم فيڪو
۱- عيڏين جا ڦل ٿيا، الورڙي ميان، لڏو نيني ماڳ مڳن، سونهان دڳن،

جيڏيون اهو هم توڙنن طريقو

۲- عشق اچي امداد ڪيو، الورڙي ميان، وري آيم وڳ پاء پهاڳ،
جيڏيون مون ڪنيو آهي عشق جو ٺيڪو

۳- حبڪي پنيون لڳاسي نه پٺا، الورڙي ميان، ڀلي ويو سارو جڳ، لڏنن نه دڳ،
جيڏيون مون نه لنگهي ويس ليڪو

۴- جاني جن حائي چوي، الورڙي ميان، ”مهدي“ جو آهيان سڱ، تنهنجي آ لڳ پڳ،
جيڏيون ناهيان مون پاڻ وسيڪو

مٽي دا آنا مٽي دا ڪانا، آني آني جهان!

۱- مٽي هر جاءِ حُڪم هلاوي، سوا مٽي دي ڪونه سماوي،
ويڪو مٽي دا شان!

۲- مس مٽي دي قلم مٽي دا، صفحا، ورق، ڪاتب مٽي دا،
مٽي هي فرقان!

۳- مٽي هي مصري مٽي هي ماڪي، هر شئي ڏيندي مٽي هي ساقِي،
مٽي هي سبحان!

۴- تاج مٽي دا تخت مٽي دا، "چن جانن" بالا بخت مٽي دا،
مٽي هي سلطان!

دڳ

{ ۲۰۴ }

ڪافي:

هـم الله جو اڳ، ملي ويـم دڳ جيڏيون! ڪيو آ مون حاڪم فيڪو
۱- عيـدس جا فل ٿيا، الورڙي ميان، لڏو نيني ماڳ مڳن، سونهان دڳن،

جيڏيون اهو هم توڙنن طريقو

۲- عشق اچي امداد ڪيو، الورڙي ميان، وري آيم وڳ پاء پهاڳ،
جيڏيون مون ڪنيو آهي عشق جو ٺيڪو

۳- حبڪي پنيون لڳاسي نه پُنا، الورڙي ميان، ڀلي ويو سارو جڳ، لڏنن نه دڳ،
جيڏيون مون نه لنگهي ويس ليڪو

۴- جانن جو حائي چوي، الورڙي ميان، ”مهدي“ جو آهيان سڱ، تنهنجي آ لڳ پڳ،
جيڏيون ناهيان مون پاڻ وسيڪو

درويش

هڪڙا سڃا درویش ٻيا دلريش تيان آهن رڳو ويس
آئون انهن منجهه آهيان لندي لوڪ لپيس
آجيو نه اتم ارچو رو نڪي ڌاريم کيس
پر "لَا تَلْتَطَوُا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ" منهنجو رهبر آهي رئيس
جانن چن چوي پرويش، پرورش پيادي جي ڪندو

جن ڪلمو پڙهيو زبان سين، تن وٽ آهي ڪال!
 جن ڪلمو پريو قلب سين آهي مال و مال
 ڪلمي جي الله ڪي ڏني عشق صلاح
 "نفي ٿي ته اثبات ٿيڻ پوءِ ٿيڻين الاالله"
 "نانه" منجهڻون "انه" ٿي ظاهر ٿيو الله
 "جائن ڇن" چوي پائي تاج ڪلاه، مالڪ بڻيو ملڪن جو!

هي تاب آ سهڻل جي اڪڙين جو نه پاننج سي آ
ويو هتي هلندي مونکي سو نوڪ نيتن جي آ
اوچتو اڪيون ڪنيڻين ٿهه ٿهه ٺڪاڻن ٿي ويا
ريفلون سهڻل جي اڪڙين ۾ پائڻيان سنگين آ
ڪڪر تيرن جو وسي پيو جيئن سانوڻ مينهن آ
تو اصيلن کي آڙاري اهڙو نادر نينهن آ
”چن جانن“ جن لڳي تن کي خبر نينهن اهڙو شينهن آ

پھرو

پھرو بيهارين پاڻ تي تو کي ڊوهڙ آهي ڊپ
نيت تنهنجي نانگ آ، سيني سريڻي ٿو سڀ
”اِنْ اَوْلِيَاءَ اللّٰهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ“
شرڪ نه تنهن کي شڪ

جانن چن چوي چن کي مليو حق، خوف نه خطرو تن کي

پاک، پليت

(۶۹)

بيت:

صغير هُئِين ته "پاک" کبير ٿيئين ته "پليت"
ڪله هُئِي اڄ هِين اها ڪهڙي آهي ريت؟
آهين سر سماڳو تون ڪڏهن ناهين پليت
"موتو" قبل انت "موتو" رکيني نه ريت
حانن چن چوي منهنجي پئي وڃي نيت، توکي وڏائي آهي پليت ڪيو.

ظاھر عُمَرُ زيان، تَن مَر تنوارين
چورَن کين چَپَن کي، گُونگا تي گهارين
توحيد جي تلوار سان ملحد کي مارين
ظاھر جي ذُھد کي ويراڳي وارين
مُورئون مڃوتِيءَ جا ڏاڳا نہ ڌارين
جانن چن چئي سورين، ڳجهو مٿيو مَن جو

الف

(۲۰)

ست

مرشد پاک مهدي امام مولكي كنيو هنج
 اتون گندي هيس گدي، منهنجا شي تيا سهنج
 پنج مكان، پنج كلم، پنج ركن، پنج طريقه پنج مصله،
 پنج كعبه، پنج كتاب گهيايائين سين منجه
 چوڏانهن طبق قدم ٿيو هڪڙو، لکين آثار، لکين پاتار
 "پنج تن" جسم هڪڙو، اسم تيا پنج
 جانن چن چوي هڪڙي "الف" منجه، سارو مون سمار ڏٺو

دنگ رکي آيو ڊول "ڏسان ته مونکي هٿ ڪير ٿو سڃاڻي!"

۱- ظاهر باطن رنگ رکيائين، ڳولڻ وارن کي پرکيائين،

"آنا احمد بيلا ميمر" ٻولي ٻڌايائين ٻول

۲- حد لنگهي ٿيا عاشق ڳولا، اولي منجهائون پڳائون ڀولا،

لاحد ۾ ٿيا محب سان ميلا، پري ڏٺائين جهول

۳- صوفين سوچهي صاف سڃاتو، من منجه مائڪ پارس پاتو،

ليتهن تباهيو نانگن ٺاٽو، وٺي ويهاريائين ڪول

۴- رمز اها ڪو رند پڇاڻي، مامر انهي کي ڪو مانجهي ماڻي،

جانن ڇو پيتو ڇاڻي ڇاڻي، ٽولا ماسا ٽول

عشق ناھي چرچو، هن جو مھانگو ۱۱ ملھ
ملي نئو مال سان، سر جو سودو ڪل
ڪو ملامت مرڻ تي ڏانگامو ۱۲ مل
پاري ڪن مٿي تي اهو ڪفر وارو ڪل
جانن جن جوي پوءِ اهو ٿيندئي ملھ
جو قسمت پائي ڪوڙ سگھي

عشق ڇا ڄاڻي سائين! مذهب ملڪ؟ رستو هن جو آهي جدا
۱- صنعان ٿي چاڪ پي وڇڙا چاريا، دين آيان ڪيائين فدا
۲- عشق جون خبرون عاشق ڄاڻن، صورت ۾ ڪن فرض ادا
۳- "اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ" چئو چيائين، اسين "قالو ايلهي" هون ٻول ٻڌا
۴- چيو "جانن ڇن" کي مرشد "مهدي"، "ماڻر انهي ۾ ڳول خدا"

سراڻي ڏرهه ڀرو:

الله عشق نصيب ڪرئي اي ملان تڏهن الله سچائي
عشق هي دور ته الله به دور محقق راز نه ماتي
حضرت عشق جي هادي ٿي وڃي هڪڙا قدم تون چائي
اڳي ڄاڻن ڇن سوا عشق باجهن هن به سڀ ڪم اچائي

مذهب حکماور ديد حکماور اهو پير پئي نه پسي
دوتي والي ديوار اٽلاري، قلب اٽهان دا کس اي
"عشق حکماورين ديد وڌاوين" ڏتا "مهدي" لاس اي!
پن عشق پاڇهون جانن چن! وڃ ڪون خدا وٽ رسي

بنا عمل "علم" ائين جيئن سُڪي وڻ جي ڪاٺي
نڪو پن نڪا ڄانو نڪي پور نڪا پاڻي
نڪي ڦر نڪي ڦل، جيئن بنا شمع ڄاڻي
نڪي جر نڪي ٿڙ، جيئن گوهر بنا ڪاٺي
"ڄاڻڻ ڄڻ" چوي اعتبار سان پاڻي ڄڻ جهاتي
ٿي ڪي ذاتي، هڪڙي "الف" ٿي اڏي ڇڏيو

جنهن کي هيونئي روزو رکائڻو، تنهن کي ڇڏيو اٿئي ڇيڪ
سڪتو ٻڌيو ٻوٽ کي پاڻ سڏائين نيڪ
مالڪ کي معلوم ٿيو بچڙا تنهنجو بيڪ
”جانن چن“ ڏيک، تنهنجو مڪر ٿي معلوم ٿيو

يارهان مھنڻان پل چرين، بارھين مھيني روزا رکين ٿين
تنهن ۾ پوڻ ٻڌيل نفس چڙيل، اها به چار سؤ ويه
ڪاٿي ڏٺي قرآن ۾ ته نفس جو طالب ٿي
وساري ڇڏي وري ڪي لڄ نه توکي لي
جانن جن اهو ڏينهن، پورب ٿيندڙي پڌرو

”وضو“

سرائڪي ڏوهيڙو:

خفا روز وضو دا چوڙ ملان! هڪ ڏينهن وضو ڪر ڪيون نه چوڙين؟
عشق دي لهر وچ ڏو وچ ڪپڙي، ڪٿي خار دي خارج ڪيون نه توڙين؟
پاک وضو ڪر دل والا، ڪي غير ڪون ٻاهر ڪيون نه چوڙين؟
اُڪي ”جائن چن“ سوا عشق دي حاصل يار نهين لک سجدي ڏيڙين ڪروڙ توڙي

جن کي
پنج تن ياڪـ جي
ناهي سجاڻ
جانو ٿي ٿين جي
عانهي عاڪاڻ

نَفْسِ مَارِیُّی حَیْجِی
 اللّٰهَ حَیْشَن دَسِی؟
 دَرُو نَ گِیئِی دُویءُ حَو
 پَرِی حَیْشَن بَسِی؟

وَيْتِ عَيْسَىٰ جِو عَائِشَةَ وَوَيْتِ
يَحْيَىٰ نَقِيسَ جِو كَامِلَ حَمِيدَ

احد، احمد ماہی ہکڑا، میں کڈھن منہن نہ موڑان
 اہین عقیدي دوزخ جاوان، صدق مول نہ توڑان
 تحت الشرا توڑی نیون، تب دامن مول نہ چوڑان
 جنہن نال ہڈی ہان تنہن نال چڑسان، میں سائین دی نال سوڑھیان
 عربی دول دی کول هووان، ہن میڈیان نصیبان ڈوڑیان
 سرکار مدینی تان صدقا و جان میں جانٹ چو، ہن میں تی کرمر کرودان

”الف“ اُمِّي اسِر اعظم اُمِّي اُمِّي پُر خیر کرو کرو
”ب“ وادو انہیء کنوں آ پُچیر کرو کرو

ڏونگر ڏور نه سسني ! نڪي جبل سان جهيڙ
پنڌ جڏي ڏي پيچرا ڪيٽ نه پيا تون ڪيڙ
گهر ۾ گولج گهوت ڪي ننڊ اکين جي ڦير
"ونحن اقرب" واعدو گول وڃو ڏي ويڙ
جانن چن نه ميو، مٿيون ماڻهو پنهنجي

ٲڪر شال ٺڪريون ٿيڻ! تنهنجا ڏاهي ڇڏن ڏير
وڊي تي واڍوڙيا اچي، تو مشون سڏا ٺاهن سير
اچت وڃان اوڏانتهين شال مونکي ٿئي نه اوڀر
جائن چن سوير، پس پارس پاڪ پنهل کي

ڏڪر شال ٽڪريون ٿيڻ! تو کي گهير نڪي آ گي
ووڙيان پير پنهل جا ڏونگر ڏيتم ڪو ڏس
ڏاڍا تو ڏاڍايون ڪرين تو کي تر نه آهي ترس
ويندس، رهندس، ڪينڪي ووڙي ڪندس وس
جائن چن، پس، پارس پاڪ پنهل کي

- سُور يَلِي تَنهِنجا ساڻ مُجھن مون سان تون بہ ساڻ مُجھن، الا هي الا
- ۱- نہ سور وڃن نہ تون وڃي، منهنجو ڀريل ماڻ مُجھي، الا هي الا
- ۲- روئڻ تنهنجي عشق ۾ مونکي اها تاڻ مُجھي، الا هي الا
- ۳- ”فاذ ڪُروني اذ ڪُ ڪُ ڪُ“ مونکي اهو ڏاڻ مُجھي، الا هي الا
- ۴- اندر ٻاهر تو کي ڏسان، شال پنهنجو نہ پاڻ مُجھي، الا هي الا
- ۵- ٺاهي ”جائڻ“ جوڙڻ جُتي، مونکي اهو ڄاڻ مُجھي، الا هي الا

شاہ نہ پیر نہ مین بنری گ
نا خوئی میخون منری
چن بلائیم چاہ عنون
ہٹ چن دے ہاں مین چھنری

مون کی ندھن خوشی اکھ
ناو نو سان نائیم
ہر حال ہو ہمیشہ
پوستی نہ پیرائیم

آدم اکبر اکبر
اکبر اکبر اکبر

گھوٹ و فاسم
کرل جو پرتو

لالہ

محکم دکن

الف ميم جو پائو پيو
منجھي پيو ان ملان مانھي!

اين جو نيو
نمو حاشي پائو
بنائو عشق ام پائو

اللَّهُ أَحْمَدُ يُبِ آيُو
وَن ثَنُّ سَجُود حَن
مَلَا مُنَا تَنْهِي كِي
أَحَد كِي عَبْد حَن

بسم اللہ

مطہری سچو اہم علی

شیریں آہم حسی جو

۴۴۱

جَنِّبِ دِينَ حَقِّ جَوِّ آبا
بَاطِلِ نَبِيِّ آبا
ذَا حَرَنِ مَلَنِ
مَا تُهَوِّ مَنُجَمَا

اللَّهُ يَسْتَجِيبُ دُعَاءَ الْغَائِبِينَ
يُجِيبُ عَنْهُمْ تَوَكُّلَهُمْ
تَلْبِ الْغَائِبِينَ حَسْبُ قُدْسِي
اللَّهُ أَكْمَرُ قُبُورِ الْغَائِبِينَ

جِلْدِ حِينَ

تفسیر جو مسعر اللہ جو مسعر
تفسیر اولین تفسیر مرسلین

جانن چین

‘عشق’

عشق اچي مونسان ڳالهيون ڪيون اونهي ۾ اونهيون
ڪُن فيڪون کان اڳ جون جهوني ۾ جهونيون
جانن چن اُميدون پُنيون، عشق جي انصاف جون

‘بنا عمل علم’

بنا عمل علم ايئن، جيئن هيٺي ڪر
هُن ڪي سڀوا ناهي سمنڊ جي هُو ڪيئن لهي تر
جائنڻ چن توڙي ڪري لڪ مڪر ته به پارئين آهي پٿرو.

‘احرام’

عاشقن احرام عمر جو ويندي قيامت تائين
حاجين احرام تي ڏيهڙا، وري ساڳيو ڳن ڪهاڙي!
ڇڏي عشق الله جو ڏنائون ڪياري
جانن چن چوي واريءَ جي ماڙي، اڏي اڏبي ڪينڪي

- آئون ڳڻ ٿو ڳايان تن سائين! جڻيو پارايو جن
پاڪن مونکي پاڪ ڪيو. ميري ڌوئي اٿن
۱- چني چوري ڳنڍيائون. گڏون گڏيو اٿن
۲- رنگي رنگ لائيم، تلڪ لڳايو اٿم
۳- ڪنيم گام گرو، ڏي، چيريون چم چم ڪن
۴- سنڀالي سنڀار وڌائون، چڙا ٿا چُونڱارن
۵- عشق انعام ڏنائون، بيحد بخشيو اٿن
۶- "فاڌ ڪُروني اڌ ڪُرم"، قرب ڪيو اٿن
۷- جُسو جيءَ، جانن چن جو، "مهدي" "مهدي" ڪن.

- آئون ڳڻ ٿو ڳايان تن سائين! جڻيو پارايو جن
پاڪن مونکي پاڪ ڪيو. ميري ڌوئي اٿن
۱- چني چوري ڳنڍيائون. گڏون گڏيو اٿن
۲- رنگي رنگ لائيم، تلڪ لڳايو اٿم
۳- ڪنيم گام گرو، ڏي، چيريون چم چم ڪن
۴- سنڀالي سنڀار وڌائون، چڙا ٿا چُونڱارن
۵- عشق انعام ڏنائون، بيحد بخشيو اٿن
۶- "فاڌ ڪُروني اڌ ڪُرم"، قرب ڪيو اٿن
۷- جُسو جيءَ، جانن چن جو، "مهدي" "مهدي" ڪن.

سچئن سندا سُر توکي ماڻهو ٿا پڻن ته "مر"
مون وٽ ٻارڻ ٻار تون، سچ جو آهين ٿمر
مون آهيان مهماني تنهنجي، تون هڏا ماس پيو چر
مون پلي جان خاڪ ٿيان، تون سهنجو ٿي سر
تو آئي آبادي ٿي، وسي پيو اٿم گهر
اونداهيءَ مان سُجهندو ٿي پيو ويجهو ڏنم ور
جانڻ چن چوي سامي سي سڌر جن وٽ سُر سچن جو

ٲاهر ميرا هنج اندر تن اُجرو
سوجهي لڏائون سڄڻ جو حال اُندر حُجرو
لاحد ۾ لنگهي ويا مليو تن مُجرو
”مَن راني فقڌ راءِ الحق“ ثابت ٿين سُجرو
جيڪو دم گذريو جانڻ ڇن! الله سان

- ”هي“ نه هجي ها ”هو“ نه هجي ها، ”هي“ ”هو“ اثبات ڪري ٿو
- ۱- ”هي“ ٿو ساري ”هو“ به ٿو ساري، ”هي“ به گهري ٿو ”هو“ به گهري ٿو
- ۲- هي ويو ”هو“ ڏي ”هو“ آيو ”هي“ ڏي، ”هي“ به سري ٿو ”هو“ به سري ٿو
- ۳- ”ناڌ ڪروني اڌ ڪرڪم“ ٿيو ڏڙو دوتڻي جو گم ٿيو هيڪڙائي جو مڃ پري ٿو
- ۴- ”هي“ ”هو“ جو آهي بهانن سر سڃاڻج ساڳو سڃاڻو، پير مڃان ٿي پڪو ڪري ٿو
- ۵- عام چوڻ ٿا ”غير آهي“، ڦٽند نڪي ٿي آهي، ”جانن جن“ چوي لڪ ڪري ٿو

سرائڪي ڏوهيرا (۱)

(۳۹۳)

شهر شاهائي ڪمبي جاتر، ڏونهين دلبر دي تي حج اي.
"شاهپور" سڃهڻ "بيت المقدس"، ظاهر پيالو حج اي.
جانن چن ڪر مُرشد ڪون سجدا، ميڏي "مهدي" يليدا لڄ اي.

هم اوست جي حال جي آهي ريت پلي
پاڻ سڃاتائون پنهنجو ڳولن ڪاڻ ڳلي
”وَمَنْ عَرَفَ نَفْسَهُ فَقَدْ عَرَفَ رَبَّهُ“ رتدن رمز زلي
جائي ڪاڻي پاڻ کي ڏٺئون ڄاڻن چن جلي
گناهگار ولي هم اوست ۾ هڪ ٿيا

چڏي نقل نماز کي اصل نماز نيت
"فَاذْكُرُونِي اَذْ كُنتُمْ" پڪي ٿيئي پريت
پنج وقت پري رهيا. انئي بهر جيت
وت نه پوي وار جي ساري عمر سیت
جانن چن هن ريت. گر سان گاروڙي مليا

نيتان تو جي نماز کي ته ڇڏڻو پوي تو الله
پُئي ٿئي ٿي پر کي ڀڄي تو ويساه
صوفي سجود سر کي رهبر ڏسيو راه
منهنجو عشق مهديءَ جي سائو ڪيو آ ساه
ظاهر ۾ ”مرشد، هادي“ باطن ۾ ”الله“
رک جانڻ چن! سماءُ، گجھي ٻڌائي نه ڳالھري!

آڏو تن لاءِ اڳتي ڪاهيو مٺي ڪاهه
پسُو اٿئي ڀر ڪي ته سانگو سر جو لاهه
ٻولي ٻانهپ جي هجيئي سڀني نڪي ساهه
راتيان ڏيٺهان ڪاهه ته ڄاڻن چن! جوڳين کي ملين

لاهُوتن جي لُونءَ ۾ لڳي آھ لغار
چني ڇڏيندو ڪينڪي ستت لهندو سار
حُجت ڪانهي هوت سان آهيان تن آڌار
"جانڻ چن" وجود ۾ ويهي ڪر ويچار
جنهن تي ڪلمو پڙهين نروار سو ڪڏهن ڇڏيندو ڪينڪي

جھڙي آيس جڳ ۾ تھڙي تون موءِ
سڀ ڪجهه تنهنجي هٿ ۾ منهنجي هٿ ۾ چاه
”وَتَعَزَمُنْ تَشَاءُ وَتَذَلْ مَنْ تَشَاءُ“ مونکي ويسا آه
”جانن چن“ ڪجهه ناه تاري تري تنهنجي

مُلاَن جي صحبت ڪئون اٿي چڱي صحبت چور
چور جي چڱي نه ڪندڻي ته ٻڌي ٻڌندڻي دورا!
مُلاَن جي محبت اٿي ٿڌنچي ايمان جي ڪور
ويڙهائيندڻي الله سان، ڪندڻي ايمان کي پور
جانڻ چن چوي وڃن اٿن اٿي پهر الله سان

پائي آيس پاند ۾ مڙيئي مدايون
کشي سگهان کينکي ٿم ڪلهن ۾ ڪايون
تنهنجي قهاري ڪئون ڪنن پاڪارن پايون
”لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ“ ڏنهي واڌايون

دلبر ڏنهي دل سان دل کي دلجايون
جانن چن جايون، اٿم هنڌ حضور ۾

صوفين قرآن کئون پڄيو دفعو هڪ
"موتو قبل انت موتو" چاه رکيائون چڪ
"الانسان سري وانا سره" لهي پيا لڪ
"خلق الادم اعلي صورت" ويا شك شرڪ
"الله بڪل شيء محيط" هر جاء ڏنائون حق
وسوسا ويا هليا پئجي وئي اٿن پڪ
"جانن چن" چوي سبق، هڪڙي مان ئي حضور ٿيو

گهول گهتان اهي خوشيان نون، اهي خوشيان ڪيئي ڪم ديان؛
جنهان خوشيان دور ڪيئا هي دلبر، ٿيا يار پري بي غم دا
آڪي "جانن چن" انهي خوشيان تون اهي غم پلا،
جڏيڪي دوست ميلن دم دم ديان

سرائڪي ڏوهيڙا: (۱)

(۳۹۹)

لوڪان ڪيئي "غم" مصيبتا غم روز اسادي عيد اي
غم وڃڻيا يار ملاوي جلدي، ملي دوست دي ديد نال ديد اي
غم عين ثواب هي بيان! غم والا روز شهيد اي
آئي "جانن چن" هووي حيف تنهان نون، جتهان ڪيتا نه غم خريد اي

نکي ويا مسجد ڏي نڪي ويا مندر
سامين ويهي سڪ سان اوريو عشق اندر
آڏوتي ايندا ڏسي دلبر کوليو در
جائڻ چن هن ڀر، گر سان مليا ڪاڀري

اسان پيشڪ هُون نمازي، هر صورت کون هي نيازي
۱- اسان آپ مسجد مندر، معبود اسان ڏي اندر،
اسان ٻرهم دي پيشڪ بندر، اسان کون عشق ڪرائي آزي
۲- جڏهن ”مهدي“ مڪرا وڪايا، مين سهجنون سجدا پايا،
اهو صوفي سر سمجهايا، ڳني دل وچون دور درازي
۳- ڪٿان مومن هون ڪٿان ڪافر، ڪٿان مالڪ هون ڪٿان بردر،
”چن جانن“ ميڏا مظهر، ڪٿان هون شريعت دي قاضي!

ماريا ميڪون يار سڄڻ دي حاضرم حسن هزاري، الا
جلوا جوت ڪمال تنهن دا، ڪٽي فوج تياري، الا
۱- نور دي تجلي "طور" جلائي، حل گني ٽڪري ساري، الا
"موسيٰ" ڪنون جو هوش جلا گيا، ڏيون نال ڏيڪاري، الا
۲- "رحيم"، "ڪريم"، دلاسا دلير، ڏينداهي هڪواري، الا
دڙڪا دوست ول ول ڏيندا، ڏريندا نام "قهار"، الا
۳- "وٽهن اقرب" اک سٽايس، دوست ڏني دلداري، الا
انهي وعدي تي اعتبار اسان ڪون جانن چن بهاري، الا

معرفت ۽ ملاوت

ملاوڻن ملڪ ۾ ماڻهو مُنجهڙا
”شاھي“ ”پيري“ ”بزرگي“ وري ”صوفي“ سڏايا!
”مڪرو مڪر الله ولله خير الماڪرين“ مڪر بنايا
”جانن چن“ چوي اُهي ڪين آيا. معرفت واري ملڪ تي

- عشق موليٰ جي ڪيو تـمـتـار، روزي غار جي ناهي درڪار
۱- ڪُـپـيـري جو پير ڪـنـيـوسـين، صورت جو ديدار ڪيوسين،
ڪين مڙون توڙي چاڙهن دار
۲- چاتي اندر ۾ پاڻي سين جهاتي، ذات ڏئي سين ڳم ٿي صفاتي،
باقي اسان کي ڪهڙو لاچار!
۳- ڪا، حرام ڪر تون چوري، برهه جي رک تون بد معاشي پوري،
"ساڌ" نه بـشـع ٿي نه خوار!
۴- دين ڌرم ۽ ڪرم ڪئون نڪري، "جانن چن" ٿيو ناڻگو نڪري،
عام چون "ڪافر ڪار"!

وڃي عشق وارن سان اوريو اوريان، جند جان تنهن تشون گهوريو گهوريان

۱- عشق وارا آباد هجي شال مونکي هميشه ياد هجي شال،

پيو نه چپ مون چوريان چوريان

۲- عشق وارن جي جهليان مهماني، ڌڙ، سر، دلڙي رکان نذراني،

لمحہ لڳن تشون ڪوريو ڪوريان

۳- عشق وارن جون گجهڙيون ڳالهيون، راز ”لڏي“ چاليون ٺراليون،

ٿر ٿر ڪيو رشي توريان توريان

۴- عشق سوا آهي عمر اچائي، شيعن ستن هفت وڃائي،

”حانن جي“ جوي جي، کي جهوريو جهوريان

عُمر! آج نہ مونکي، آدا! ويس وڳا
مُهتا مارن جا مونکي تڪا تير لڳا
سارن مونکي، سُومرا! سانگي مٿ سڳا
جانن چن چوي قيدي ڪوٽ ڀڳا، مٿئين ملي مارئي

راڳ ڳولين ته رب لهين، ڳجهها راز هي راڳ خدا دا
التي عاشق دس ڳني ني هي التا پتد خدا دا
عام اون دي ات جاء نهين ڪو آسي رند خدا دا
ڪفر ڪماوين مطلب پاوين منگ نه بهشت خدا دا
بهشت منگن والي زالين چاڻي مردان منگيا عشق خدا دا
عشقون مول نه مڙسان جانن چن جنهن داسيا راه خدا دا

عشق آسان ڏاڏي دين ايمان آي، برهه دا عاليشان، ميان
عشق انجيل، توريت، زبور آي، عشق آندا فرقان، ميان
۱- ملائڪان ڪيٽا معبود جنهن ڪون، ميڏا به هي سجود آهين ڪون،
عشق وڳايا ڪعبا آسان ڪون، صورت سر و سلام، ميان
۲- لوڪ ويندي هن ڪعبي خليلي، ماڳ آسان ڏاڏي ڪعبا خليلي،
ست بيان ڳالهيان چوڙ دليلي، عرش مٿي آستان، ميان
۳- جائن چن هي ڪعبا مڪا، يار لڏو سين پڪا پڪا،
ونجي "الرب" راهه جو چڪا، مرد ڪفن مبدان، ميان

اهو دين اسان ڪون ڏوڪار تهن جيڪو دين پيا دين نال لائندا

اهي دين ڪون اسان ڪون اهو ڪفر ڀلا، جيڪو سڀ صورت ڪون پيا نونڍندا

اهي دين ڪنهن ڪون رول چوڙيا، عيش جھنگل دور پيا وڙندا

اهي دين والا آڪي جانن چن، عشق دي چاڙهي مول نه چڙهندا

ڈھا کا ، تیہا ، چالیہا

ڈھا کائی ڈور تیا تیہا چالیہا ئی چت
لکن هزارن مؤن نہ لذئون ناحق تیا نیٹ
جانن چن ہئی جہت، ہکڑی مؤن حاصل کیو

منهنجون اڪيون سهڻل جي اڪڙين سان لڳيون، دل ۾ تڙتڙ ٿي ويئي
فوج، جنگي ٿي تفنگي، چپ ۾ چڙهه چڙهه ٿي وئي
تيراندازي تاب مٿون ٿي، گهاءُ گڙ گڙ ٿي وئي
پوءِ عاشقن جي وات مٿن هي ريهه رڙ رڙ ٿي وئي
”سوز ٿو سيني کي ساڙي، برهه پڙ پڙ ٿي وئي“
نئين نازڪ جا چٽا پٺي ڪوهه ڪڙ ڪڙ ٿي وئي
پوءِ ”چن جان“ دل منهنجي ايشن هٿيڪي هڙ هڙ ٿي وئي

دين ڪفر درڪار ناهي مذهب سان منهنجو ڇا!
عشق نعمت آ نهايت بي نه آهي طلب ڪا
هاڻڪ حقيقت ۾ هلن سي معرفت مائن مرا
طالب طريقت جا تمام شامل شريعت سان ٿيا
پاڻ ڳولي پاڻ ۾ سي پاڻ ٿيا قاضي قضا
حرام کائي حق سان مليا، ڏني سالڪن سڳ ڪي سزا
”هو“ ۾ هڪ ٿيا ”هي“ وڃي رهيا راض ۾ راضي رضا
چن جانن چوي جن گام انهي ۾! آهي غزا!

اَنڌا عربستان ويا ، سڄي ڏٺو هت
اَنڌن پنڌ آجايا نه ڏٺائون هت نه هت
جانن چن چوي مت ، موگن کان منجهي وئي

پري

پري جائن پاڻ ڪون ڪن وات پتي واکا
پري سڌ سپکا ڪري، ڏي ويجهو ڪن کا کا
گهر ۾ وينو گهوت آ، ٻاهر ڪن ٻانکا
وڻي ناهي وار جي، سمجهي ٿي سا کا
جائن چن چئي جهاکا، اسان لنگهي وياسين لکيون

اهيون عربي ڊول جي جڏهن ايس عشق اري
احمد "احمد" هڪڙو ڏلم گام پري
هي ملان مذهب وارا ٿا چون "تون ڪافر آن ويندي دوزخ جي ٿري"
الله ڪري ته عشق جي پئي مون وٽ باهه پري
اهو ڪورو ڪامي ڪينڪي شل قيامت تائين نه ٿري
پوءِ دوزخ ويهي درد مان ڪندس آهه پري
باهه منجهان بهشت ٿئي وري دوزخ ڪين پري
جهانن ڇو تنهن ڪري، دوزخ نيندائي ڪينڪي

عشق هجين آباد ڪري مون ڏي آئين ور
قربدار قرب ڪيئي ساڳو سڃاڻي گهر
اڳي به اڳڻ اسان جي آئين هئين بابا سائين جي سر
هاڻي به پارت اٿئي پوين تائين پر
ره اسان وٽ راتيون هي پاڻ نه خالي ڪر
جانڻ ڇن تو در، تو گهريون غلاميون ڏي

خبر تن کي جيڪي کاڌيون، عشق نسورو آ نانگ!
۱- راز اهو ڇا ڄاڻن ڇڻيون، قلب جن جو ڪارهنون ڪڻيون،
ڪين ولوڙن من جون مڻيون، طلب نه جن کي نانگه
۲- نينهن تهرڙي عشق اوجاريون ڳجهيون ڪن پيون پر جون پڇاريون،
منهن مونن ۾ وجهن ويچاريون، بره ڏني ٿن بانگ
۳- اُٿندي ويهندي ڪن پيون آهن، دمر دمر سان ڪن دل ۾ دانهون،
بره تن کي ٻاريون باهيون، سر جو لاڻئون سانگ
۴- جُٺ ڦٽ ڦڪڙي لوڪ ملامت، ثابت تن جو صدق سلامت،
”جانن ڇن“ ماريو نفس آ آفت! ورائي ويس لانگ

چو ڪرين ڇا ڪئون ميان! تڪبر جيڏي تڏ؟
هٽئون نٿو هيٺ ٿيئين هوڏ گهٽي اٿي هڏ
ڏيهاري ڏينهن ۾ قبر ڪريئي ٿي سڏ
خبردار خيال ڪر هڪ واحد کي اٿي وڏ
جانن چن چوي لڏ، ڄاڻ لڏين ٿو لوڪ مٿون

ڪهڙي ڪيان تنهنجي مرشد مهماني
سو سريون صدقي ڪيان تو تان قرباني
اچي ويهه اکين ۾ منهنجي گچيءَ جي ڳاني
جانن چن جا جاني، شل هوندين سان هميشه

رڳو "ملان" ملو ناهي پر "ذاڪر" به آ ملو
هوڏ پنهني کي هٿ جيئن ڪڪڙ سنهو ٿلهو
ملان ڄاڻو ورثي تي. ذاڪر فيءَ تي ڦليو
دين ڇڏيائون دنيا لاءِ وڪڙ ڏيئي وٺو
آهن پئي ڀليل راه کان. رڳو هڪڙو ناهي ڀلو
ملان عاري "موليٰ علي" کان. ذاڪر ٽن اصحابن کان چلهو
"جانن چن" چوي سو رليو دوئي جنهن جي دل ۾

اھو داغ تہ دل ڪون درٿان نا
صدقا ڪون ڄاتا مين امامان نا
ڄاتن ڇن ماتر ڪر منصومان نا
اڪيان روت روتن پلي نير ڳونھين

ڪريل ڊٽل ڪو ڪين هجي سڀڪو هجي شال وائيو

United
We
Stand

Divided
We
Bleed

ٻانهيون جدا سيرون جدا پاوو پاوي ڪان آهي جدا بيڪار آهي اُن وائيو

May No One Be Fallen Apart - May Everyone Be Knitted (United with the One)

- Sufi Faqir Janan Chan

ال م اهي صوفين سڃاتو
مذهب انهيءَ معنيٰ ڪنهن ڳوٺڳوٺ ۽ ٻاڻو
صنم بڻجڻ عقيٰ سي ٿيا ، چئن ڪين ڄاتو
پيوند نه آهن ٻرينءَ سان ، ان قصي سان ڄاتو
ڄاتڻ چن چني تن ٻاڻو اڃن ٺاه ڪيو پيئجي نسل ڪي

تون پاڻ پرايو آهين

پراين کي چو پنهنجو ڪرين ٿو ؟

'you are yourself owned,
why you are owning others ?'

- Sufi Faqir Janan Chan

نَفْسَ مَارِیَّتِی حِیثُکِی
 اللّٰهَ حِیثُ دَسِی؟
 دَرُو نَ گِیئِی دَوِیءِ جَوِ
 پَرِی حِیثُ یَسِی؟

How you can see God without removing the evil-self?

- Without removing the mound of duality, how you can see the Beloved?

- Jahan Chah

جہان چاہ

مجانو جي عشق جو ماتم، سڀني ۾ آهي پڙ محرم،
مسي رڳو درد جي آڏو، مسجد مندر ويو وسري

The mourning of love is that in my chest are always the cries of the Mohram,
within are the beating drums of the pain,
the masjid and the temples are forgotten.
(Sohail Raza Ali Qureshi)

هڪڙا سچا صوفي پيا ڦوسي ٿيڻان آھن ٽوشي
آئون انھن منجھ آھيان ڀنگياڻي بونسي
جانن ڇن پنھنجي جيءَ ۾ وڃي ٿيو آ جاسوسي
ڪو جيڪا خاصي، سا مونکي منجهان معلوم ٿي

There are; the true Sufis, the fake-sufis, and the amateur-sufis,
Amongst them, I am a janitor, considered worthless!
I have gone to my depths & spied within myself!
from my core I have learnt about the special treasure within!
-Sufi Faqir Jonan Chon

أُضْحِي

دِجْمَا، دُور، بِكْرَا تَا عَالَمِ أُضْحِي كِي
عَاشِقِنِ أُضْحِي يَتَهَنِّجُو نَفْسِ كِيو، دَمِ دَمِ سَاڻِ كُهِنِ
اِئْتِي بِهَرِ اللّٰه سَاڻِ، وَتَدِنِ ۽ وَرَجِنِ
وَحِدَتِي وَصَالِ تِي كِيو كَاهِ اَچِنِ
”رَضِي اللّٰهُ عَنْهُمْ وَرَاضُوا عَنْهُ“ پِيَا تَا رَاضِ رَجِنِ
جَانَنِ چِنِ چَنِي سَچِنِ، بِرِهَ بِاَدَلِ بِرَسِيو

The world sacrifice; the cows, the bulls, the goats,
The Lovers sacrifice their own ego - slaughtering it with every breath.
- Sufi Faqir Janan Chan

آيو عشق آڳڻ ٻئي خير سڃي، چيو علم عقل کي "فلتون ڀڄي"
 ۱- عقل جي "ڪجهه ويڙ نه ٿو ٿو" چيائون "ڀڄ نه ڀڄون ٺاهي پيشي ڀري"
 "بيهندو ڪو مڪر پئي آ ڳالهه پٿر" ۱ "ناحق وائت وهائي تينداسين لهي"
 ۲- عقل جي "ڀڄون ڪاڏي پلا؟ ڪاڏي ڪاڏي ڪيئن ڪيون؟ آئي ناري پلا"
 "علي ڪاڏي لڪون؟ علم ڏي ڪا صلاح" "اچي آفت وڃي ويا وڃ نه وڃي"
 ۳- علم چيو "سر سهايون کڻي اهو عشق آهي اهو آهي ڏسي"
 اچي "سَوَٽو ڦِٽل" باب پئي، ويو فخر وڌائي سڀ خاني ڪڍي
 ۴- علم، عقل پئي زير ثناء معشوق عشق جي محبت پئي پيشي پيا،
 ڏسي "جانن چو" پوءِ نظر چيا، ڪيئي خير ويا انتهي حال هجي

Love arrived, bringing the entire awareness,
 Knowledge suggested to Wisdom "let us escape!"
 ~Sufi Poet, Jinnat Chani.

دنیا ساری ڈرمر هجي، تنهنجو سڀ سان فڪرم هجي، بخششي ڏي تون پرمر هجي
صوفي وحدت ووڙ

MAY THE ENTIRE WORLD BE IN PEACE!
MAY YOU BLESS ALL!
MAY YOU FORGIVE AND RESTORE HONOUR!
OH SUFI ! YIELD ONENESS!

- Sufi Faqir Janan Chan

پيري بزرگي پوئتي رهجي رڻ ويا
غوثي، قُطبي، اورتي، عاشق اڳتي ويا
لکن ڪوهن پنڌ کي، تن هڪڙو قدم ڪيا
سڃاڻائون صورت کي لهي لڪ پيا
لت ڏيئي نفس جي نڙي تي لاهڻ ڪئون لنگهيا
جانن چن چوي ڪيا، تن منڊل نيئي محبوبن سان

شال ڪين ڦڙا ٿين ڊمر جون گهڙيون، جيڪي ڊمر کان غافل سي ڪرمن سڙيون
۱- آهي ڊمر جي حڪومت ڊمر ٿو هلي، اهي ڏک سڱ به ڊمر ٿو جهلي،
انهي ساڳي سمنڊ سان ڊمر ٿو رکي، جيڪي ڊمر کان گليون سي توڙيون ٿڙيون
۲- ڊمر ڊمر سان دلير آ، اهو ڊمر "الله هو اڪبر" آ
اهو ڊمر آهي هادي ڊمر رهبر آ، انهي ڊمر سان آهن ديدار جهڙيون
۳- ڊمر ڊمر سان نظارو آ، اهو ڊمر دنيا جو سهارو آ،
انهي ڊمر تي دنيا جو ڪاروبارو آ، اهو ڊمر نه هجي هجن ڪن گهڙيون
۴- جيڪي جانن ڇن اهو آهي ڊمر، هاڻي دوجڳ پر مونکي ڪونهي عمر،
انهي ڊمر کان سواءِ ٻيو ڪونهي ڪم، اچي درد سڪاريم ڊمر جون ٿڙيون

- وڪامي وياسين دلير جي درتي، ڪندو قرب پنهنجو پاڻهي جي گهر تي
- ۱- منهنجي يار جو آهي ملن مهانگو، مشڪل ملي ٿو سستو نه سهانگو،
گهري سر ڏئي سر، سودو آهي سر تي
- ۲- مونو قبل جو ڏٺائين هوڪو، انهي پڙي تي آيو آ ڪو ڪو،
اندر آبادي، ظاهر آ بر تي
- ۳- منهنجو يار آهي سهڻو واپاري، ٺڳي نه ٺڳا، آهي پست باري،
سودو سڄڻ جو ناهي ڪو ار تي
- ۴- جن جانن گهوري، ڏيو سر آ سوري، اڇليائين اڏي، تي ٽڪي ٽڪي ٽوري،
اٿر اميدون هوندمر قبر تي

”آنا أحمد بلا میر“، جائن چن چوئی ایو جگ پر جانی،
”عربی“ تي اظهار

مون اهر کيو وحي یار، جيڪو مذهب کي انکار

کافر کی پپو کنهن کی نه چوان
شهاد به ممان
فرعون به مان

بَدَلِ بَدَلِ جَبِ مَثَانِ
وَجِبِ اَجِبِ هَسَنِ جَوِ
قَلْبِدِرِ نَوَانِ نَوَانِ
مَحَبُوبِ مَنَهْجِي جَاهِ
مَظْمَرِ نَوَانِ نَوَانِ

پڙهي جن پروڙيو پوءِ وري نه پڙهيائون
 "موتو قبل انت موتو" امر مڃيائون
 "فاذكروني اذكركم" وٽ نه وڌائون
 "ونحن اقرب اليه من حبل الوريد" لوچي لڌائون
 "وفي انفسكم افلا تبصرون" چئو ڏٺائون
 "والله بكل شيء محيط" ڪل ۾ ويساهه ڪيائون
 جن پڙهي پرجهيو ڪينڪي ته ڪفر ڪيائون
 پڙهيائون زبان سان پر دل نه لاتائون
 هن ڪن جو هن مان ڪڍي ڇڏيائون
 "جانن چن" چوي قرآن پڙهيو نه پڙهيائون،
 باقي اٺلٽي اٺلٽي انهن ناحق پٺا پرزا ڪيا

حق موجود

جهانيان مالڪ جهان جو پيا سڀ نوڪر
"مهدي" "محمد" هڪڙو عالم جي آڌر
لَحْمَکَ لَحْمِي جِسْمَکَ جِسْمِي دَمَکَ دَمِي رُوحَکَ رُوحِي
هڪڙو موليٰ عليءَ جو آه سر
حسن حسين هڪڙو وائي جو آه ور
جانن چن ان پر آسري انهيءَ جي

صلواة ۽ زڪوات

”وَأَقِمْ الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ“ آھن غمازي نانگا
سجدو صورت کي ڪيائون نفي ٿيا نانگا
سامين زڪوات سر جي، لاڻا سڀ سانگا
جن مال ڏنو تن کي موٽي مال مليو، اهي لنگهيا نه لانگها
جن سر ڏنو تن سر ورتو اهي چڙهي ويا چانگا
مليا وڃي محبوب سان، اهي بره جا بانگا
سامين اُتي سڏ ڪيا، پر ڪين آيا ڪانگا
جانن ڇن وانگا، ڪي ڪي آيا ڪاڙي

خلق ۽ خلقڻهار

مون نه هجان خلق ته تون نه خلقڻهار
مون نه هجان پينو ته تون نه سخاڌار
مون نه هجان بکيو ته تون نه پالڻهار
مون نه هجان اگهاڙو ته تون نه ڍڪڻهار
مون نه هجان بيمار ته تون نه شفاڌار
مون نه هجان گناهگار ته تون نه بخشڻهار
مون نه هجان عاشق ته تون نه مائيدار!
اهي ڏنر پاور توکي ته تڏهن ٿين اظهار
هاڻي تنهنجي عشق جو گهرجي ٿو آزار
درڪار آ ديدار جي ڏاڻر تون ڏيکار
بهشت ۾ جي تون نه هجين اهو جنت نه درڪار
پلو بهشتون پانڻيان جي دوزخ ملين يار
جانن چن کي تنهنجي رڳي آ درڪار
جي تون ملين يار، مونکي سڀ ڪجهه ٿي مليو

خط آچي ٿو دوست دلبر درد جو دفتر ڀريو
 پڙهي پتو تون پاس ڪر مون وري وري آهيان وريو
 ۱- اول زليخان ٿي چري پوءِ يوسف ٿيو چريو،
 تڏهن ملي همدرد ٿيا جڏهن ڏيل ٻنهي جو ڌريو
 ۲- "سني"، "مومل"، "هير"، "سهڻي" ڪيئن نپايو نينهن کي
 "مارئي" وئي "ڪيت" ڏي جنهن پير نه پوئتي ڌريو
 ۳- "قيس" قابل هو مگر عشق آ "مجنون" ڪيو
 لاڏ سڀ ليلا ڇڏيا سر تي آهي سر ڌريو،
 ۴- مونکي عام ٿا ماڻهو چوڻ "تون موڳوستان آن"
 تنهنجي منهنجي توکي خبر، عشق جو آراهه ڀريو
 ۵- اڳي هڪڙي حال محرم ڏس ڏنو دل سان لڳو،
 "هي اٿئي روڊ هو اٿئي گڏو" جي ٿيو آهيان چريو
 ۶- ناتو نپاڻ فرض آ مون پنهنجو پورو ڪيان،
 تون رضا جو آهيان راڻو، تون آن سريو مون اڻ سريو
 ۷- پهريائون پهريائون پيار ۾ تو دادلو مونکي چيو،
 ساڳيو "جانن چن" آهيان، دل جو مونتي هت ڌريو

”لا“

”لا“ دي ڪاتي نال ڪنڌ ڪپايم!

- ۱- جوڳي ٿي مين منايم، سامي ٿي مين منايم!
ڌوٽي ٻڌڪي جڻيا پايم، تازا تازا تلڪ لڳايم
ڪافر ٿي محبوب ريجهائيم، ”لا“ دي بين بجائيم
- ۲- ساڌو ڪون مين سجدا ڪيٿا، پُر ڪر پيالا پريم ڪا پيٿا،
”الله“ جيڪو سُندي هاسي، ”مهدي“ نظر آيم
- ۳- عشق گُرو دي ڏٺا جهوٽا، دست ميڏي وڃ گڏون موٽا،
سر دي اوڀر ٻڌم چوٽا، سيني هاڻي ڇپايم!
- ۴- چير پيران وڃ پڳتي بنيم، گهنڊ دا ملڪ وڃ مُل ڦلايم،
”تون هي تون“ دي تار بجائيم، لوڪئون آپ لڪايم
- ۵- من منرتي نا ميڪون مانو، جان پڇان ٿيئڙس ”جانو“،
شاه نہ پير نا مين خانو، فيض فنا وچون پايم

خود خدا پاڻ به عشق جي آيو اري
 عشق آفت آ اهڙي جو قياس نه ڪنهنجو ڪري
 ۱- ذوق موليٰ جو ڏسي ملانڪ سڀ ماندا ٿيا،
 په پڄايتون پاڻ ۾ "آدم" خدا ٿو پيدا ڪري!
 ۲- ملانڪ سڀ موجود ٿي هيئن خداوند کي چيو،
 "آهيون عبادت لاءِ اسان توکي مڃون ٿا خدا ڪري"
 ۳- گویا خداوند جو ٻڌي ٻين سڀني "آمين" ڪيو،
 ويا بچائي پاڻ کي، "عزازيل" پيو دوزخ تري
 ۴- عشق بخشي ڏي خدايا هي عرض "جانن چن" جو،
 ويجهو "وريد" ڪئون تون ان ناهين جدا ناهين پري

"ڪين"

"مُوْتُو قَبْلَ اَنْتَ مُوْتُو" ڪيو عاشقن آمين
 "ڪين" ڪمايائون "ڪين" ٿيا "ڪين" مَر ٿي ويا "ڪين"
 نانگن کي نفي جي برهم سڪاري ٻين
 چڙهي ويٺا چيني تي زوري رکي زين
 سوري مڃائين سڌم ٿيو گڏائي پيو ڪين
 "فاڌ ڪروني اڌ ڪرڪم" دل سان مڃائين دين
 هليو پاس حبيب جي ڪٿائي پيو ڪين
 نفي، خفي، روهي، قلبي، سري رنگ رنگين
 اخفا اخفي اسيرا مَر ويا، ڏس ٻين کي ڏين
 لاهوتي لامڪان مَر ويٺا وند وندين
 جوڳيٿڙا جبروت مَر ملڪوتي مائين
 ناسوت ۽ هاهوت مَر "جانن چن" چوي آمين
 چوڏانهن طبق چڪر مَر ڪيائون تڪمين
 ارض ۽ اقليم، هڪ قدم انهن جو ڪين ٿيو!

"مان"

(۴۶۶)

کافي:

- "کافر" ٻي ڪنهن کي نه چوان، "شداد" به "مان" "فرعون" به "مان" عصر گذاريم غفلت ۾ سائين! آهيان بي فرمان به "مان"
- ۱- عزرايل آدم کئون منهن هو موڙيو، قدرت تنهنجو عهدو توڙيو، سون آدم کي "مان" آ اڏايو، آهيان وڏو شيطان به "مان"
- ۲- جنهن نقل ڪمري تي خني هئي چڙهائي، تنهن تي هلي آ ڪفر جي وائي، اصل ڪعبا "مان" ڪيئي ڏاٿا، "ابرا" و "هامان" به "مان"
- ۳- ظاهر "مومن" باطن "کافر"، دل ۾ دغائي ظالم زابر، ماڻهن جي منهن تي صابر، شڪر، آهيان وڏو مروان به "مان"
- ۴- "حائس چن"! فقير سڏايم، ڏک ڏک ۾ ٻڏن نه آيم، عمر سڄي "مان" ڪوڙ ڪمايم گند وڏو گهمسان به "مان"

”هت سڃاڻڻ ۽ پسن“

- جيڪو ڏسي ٿو توکي تون به تنهنکي ڏس
سڃاڻي هت سڃڻ کي پوءِ اتي پرين نيتي پس
- ۱- ويٺو اٿئي ويجهو ٿو ناهي سوجهيو،
ڪم نه ڪر ڪو جهو، اهو ڏاڻو ڏس
- ۲- قيمتي هي جهان، اتي ڪا شي ڪان،
سمجهي ٿي سڃان، غافل ٿي نه ڄاڻ
- ۳- جيڪو آ اوّل آخر سوني باطن ظاهر،
تنهن سان ٿي ماهر، سڌو صورت ڳس
- ۴- الله ڏسي توڏي تون نه ڏسين تنهن ڏي،
ويندين ڀلا ڪنهن ڏي؟ ڪهڙي آ هن کي ڪس!
- ۵- اڳ جو ڏٺل سولو، اُتي ناهي اولو
جيڪو يحيو ويا آهن ڀولو، ڇن جانن! تن کي جس!

”لعل“

(۴۵۱)

کافی:

تو منجه آهي لعل، چو ٿو پنهنجو وقت وڃائين

۱- پُر خزانو تو منجه آهي، جاءِ انهي جو نٿو تالو لاهين،

پاڻ ۾ جهاتي ڪين ٿو پائين، هوندي سوندي ٿي ڪالا

۲- موتي انهي جو مُلھ نہ ڪو پائي، پني جهان توڙي رلائي،

اهڙو قيمتي گهر آهي، تون ڪڏهن ناهين ڪُلال

۳- غازين کي وري ڪهڙو غم آ، گذر جن جو دلير دم آ،

اونڌي ڪٽڻ اور اسر آ، نفي مٿون ٿيا نهال

۴- ”جانن چن“ چوي تون آن سمندر، تو منجه مسجد تو منجه مندر،

تو ۾ مستي تون آن قلندر، تو منجه جل جلال

آهي فقير مالڪ مالڪ جو، جي فقير نه هجي
 مونکي قسم انهي فقير جو، نه دنيا هجي
 ۱- فقير سڀ ڪجهه ڏيئي ڇڏيو، ڏيئي پوءِ ٿو گهري،
 جي نه گهري مان اگر "آهي الله؟" نه هجي
 ۲- وٺي هڪ ڏي آهي، اهڙو ٻيو ڪونهيو سخي!
 اهو جي سودو نه هجي، واپار نه هجي
 ۳- جيڪو ڏنئي هڪ سان هتي، سوئي ملڻي اتي،
 اگهه کاڌي، ڪاٿون پري جي بچت نه هجي
 ۴- "الفقر فخر" چيو مالڪ مالڪ جي،
 جوئي آ مالڪ سوئي آ "فقير" تنهن ۾ شڪ نه هجي
 ۵- فقير ئي آهي "اولين"، فقير ئي آهي "مُرسلين"،
 جوئي "اولين" سوئي "مُرسلين"، جن جانن ۾ پڪ هجي

مٿا سائين تنهنجن مائٽن مونکي ماري مڃايو آ
 ڏکي تون منهن مونکي نه ڪُھ، ڇا ڪاڻ رُخ تو لڪايو آ
 ۱- آئين جڏهن خلق ۾ ڪاهي، دنيا ۾ هل هي آهي،
 چون گهل گهل ”قمر چاهي ! شمس تابان آيو آ“
 ۲- حُسن جي تاب جون لاٿون، عشاقن جون سريون ڪاٽيون،
 قتل جي خون جون چاتون، تير آبرن وهايو آ
 ۳- کوليو بجلي نه ٿي تجلي، ڪُهي مر خلق اک ڪجلي،
 وڃي دنيا ۾ مَر هُلي، ”قتل اڪڙين ڪمايو آ“
 ۴- اصل ايڏو ڪرين ماڻو ته به ڏيڍي اک ساڻ ڏس مون ڏي،
 سمورو گھنڊ نه هن گوهر، ”جانث چن“ تو سڪايو آ

مڙتو آهين ته جيئري مر، پويون مڙ بيڪار آ
 ”موتو“ واري مام تي ڪيو آڏوتن اقرار آ
 ۱- ملهه ڪي هن ”ملهه“ تي، مرد هي مهل اٿئي،
 اوکو پوندئي ڳل ٿي، هو ڏاڍو همدار آ
 ۲- ڀر نه ڏيس ڀاري وينديئي، موٽڙيون ڏيئي ماري وينديئي
 ڪلر منجهه ڪيري وينديئي، خام خبردار آ
 ۳- خيال ڪي هوشيار ڪر، پاڻ تنهن تي سوار ڪر،
 ويري اُتي وار ڪر، نفِي جي تلوار آ
 ۴- جانڻ ڇن چئي جوان ٿي، ”موتو قبل“ مري جي،
 آب حيات جو پيالو پي، جو فنا سو بقادر آ.

جاڳي ٿو جاڳي الله ٿو جاڳي
 الله ڪري نند نه ڪانه بچي ڪا ڪند
 ۱- اها ڪل انهيءَ کي بره جنهن جي پاڳين
 جاڳي ٿو جاڳي الله ٿو جاڳي
 ۲- "فاذكروني اذڪرکم" واڳي ۾ واڳي
 جاڳي ٿو جاڳي الله ٿو جاڳي
 ۳- همذات هڪ ٿيو سُرَت ڏني آ ساڳي
 جاڳي ٿو جاڳي الله ٿو جاڳي
 ۴- سولي سيح انهيءَ جي درد جنهن کي داڳي
 جاڳي ٿو جاڳي الله ٿو جاڳي
 ۵- جانن چن کي "مهدي امام" پهچايو ماڳين
 جاڳي ٿو جاڳي الله ٿو جاڳي

پانڌ

- آئون ته ڪچي آهيان ڪميٽي، لڳو اٿم پانڌ پڪن
- ۱- مون منجهه لک مڊايون، ڀلا ڀلايون ٿا ڪن
 - ۲- هٿ ”مهدي“ جي هٿ ۾، ننگ نياھيو ٿا نين
 - ۳- ”فاڌ ڪروني“ مون ڪيو، ”اڌ ڪر ڪم“ ڪيو انهن
 - ۴- گونگو ٻوڙو نه ڪپي، تنهن کي ڏيان مون پن
 - ۵- سارو ساڻ ڄاڻڻ چن جو پرين پار ٿا ڪن

ظاهر عمر زيان، اندر ۾ عيدُون
سدائين سچڻ سامهون، ڏيڏن ۾ ڏيڏُون
ڏاڍي كيف ڪڪوريُون، رَمَزَن سان ريڏيُون
جانن چن چئي ٻڌيُون، آهن ”قالو ايلي“ جي قول سان

ظاهر عمر زيان، اندر آئيندو
”فَاذْكُرُونِي اَذْكُرْكُمْ“ صفا ڪيائون سينو
پنهنجو لذائون پاڻ ۾ راول رنگيندو
جانن چن چئي ڪينو، ڪڍي ڇڏيائون ڪوٽ مان

ظاهر عمر زيان، اندر ۾ سڀنيا
ڪيميا ڪن قلوب ۾ ويراڳي ويٺا
سيوا ڪن سمنڊ جي چٽ اندر چيٺا
جانن چن چئي ڪنا، لال ڪيا اٿن لڪ ۾

- الف پاتو ميم جو برقعو، منهنجي پيو ان ملان قاضي،
انين جو ٿيو؟ ٿيو جائي، پٽائي عشق آ بازي
۱- آنا احمد يلامير "حديثن م ڏٺو هوندئي،
ٿيو اعتبار آ جن کي کٽي ويا گو، سي غازي
۲- ججائن جا کٽي ڀردا، لنگهي وڃ جد، لاحد پئي،
اتي خود ذات آ حق جي، ڪرائي عشق ٿي آزي
۳- محبت مامر آ اوکي، سوا صوفي پيو ڇا سمجهي؟
هر مظهر م آهي ماهر، سڀ ڪنهن سان آهي سازي
۴- مليو "مهدي" هرو ڏاڍو ڏٺو سين پاڻ م پاتهن،
مليا سين دوست سان دمر م چائن چن روح ٿيو راضي

هيس بحر عميق ۾ قطرو ٿيس ڌار
جان جان گذريم ڏينهنڙا

تان تان ٿيڙم سار

ساڱا هيم سي پرين پنڌ ڪيم تنهن پار
جڏهن مهدي مرشد مليو تڏهن پڪو ٿيم اعتبار
جانن چن ڪي جار سمنڊ ساڳي سان گڏيو

A large flock of birds, possibly pigeons, is seen flying in a cloudy sky. The birds are silhouetted against the lighter sky, creating a sense of movement and depth. The overall tone is somewhat somber due to the monochromatic color scheme.

آبا پیل

پکیٹڑا پرینء جاء عاشق آبا پیل
هئن جي هائين کي ته فنا ٿين فيل
جانڻ چن چئي آصيل، آيا مرد ميدان ۾

موليٰ

بين سان تنهنجو چاهي، رو موليٰ! تو سان چو نہ ڳالهائين
چوسپ کان ويجهو مون پانڻيان!

۱- ويهڻ به تومن هلڻ به تو سان، کلڻ به تومن ملڻ به تومن.
خوشيون چو نہ ملهائين!

۲- پاڙو به تنهنجو ويڙهو به تنهنجو، ميڙو به تنهنجو پيڙو به تنهنجو.
”ونحن اقرب“ ڳائين!

۳- ڏڪر به تنهنجو فڪر به تنهنجو، ورد وجود ۾ وڪر به تنهنجو.
قلبي ڪاڄ هلائين!

۴- اول به تون آن آخر به تون باطن به تون آن، ظاهر به تون آن.
هر هنڌ توکي ٿو پانڻيان

۵- چئو ڀلا ڏس ٻيو ڪو آهي؟ ڇن جانش ڪين ٿو ڪوڙ ڳالهائي.
ٻيو ڪنهن کي سڄڻ سهائين

آنا

(۳۷)

بيند

پيدا ٿين ڪين ها آنا اهي وائي
 ٽڪڙا ڪيائون دين ڪي پيچي هيڪڙائي
 پاڻي وڌائون ڪير ۾ نه ٿر نه ٿڌائي
 مانڌاڻي مانڌاڻ جي گجراهن گهٽجائي
 ايڪي پسند الله ڪي هنن ۾ پيچائي
 "انما الله هو مدبرهن" آخو آءُ اوگهاهي آني
 گهر مومن جو هڪڙو تنهن منجهه لڙائي
 ڪي شيعا ڪي سني ڪي قادياني، موزائي
 ڪي لهاي ڪي خارجي، نافذي ڪي رافضي ڪي جادئي ڪلفت وئي ڪائي
 پارٽيون ٺاهيائون پيت لاءِ اها ملن ۽ ڏاڪرن مچائي
 هائڻ چن چوي جاني، تن ڪي گهوت لوڏايو گهر مون

9 جیئن علم و
 تہیں آہاں ق
 انہی طرف جاذبی کوہ
 وچیں، موٹوا جی آہاں
 سواہ موٹوا پند کری
 وری عین لاجپائی

چوڏهون سنه

ڪري ڏس تون روح رهاڻ، چوڏهون سنه اٿئي سڄو چانڊاڻ

پاڻ ۾ پائين گم ٿي غازي، ره جي وجهي ڏس تون باري،

تون منجهه تون آن، پائون پاڻ

ويه تون هڪ جاءِ نه ڪانهن، ڳول نه پي هنڌ ڪونهي اوڏهن،

ڦر نه ڊگن جيئان ڪاه نه پاڻ

'وڃن اقرب' وعدو آهي، اعتبار ڪر تون، تو منجهه آهي،

مسجد مندر ڏي نه ٿاڻ

'مهدي' مليو سنڌ پئي ساري، جانڻ چن جو ڀاڳ ٿيو باري،

جيئي جهانيان مليو مھراڻ

پاک پليت ڪڏهن نه ٿيندو، آدم آهي پاڪ

۱- پليتي جو آ شڪ جنهن کي، ابليس سجهو پڪ تنهن کي،
اهو پاڻيئي ڪري ٿو ساڪ.

۲- "يُوسُوسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ"، "مِنَ الْجَنَّةِ" آهي "وَأَلْوَاسِ"،
واحد جو آ واک.

۳- "وَنَفَخَتْ فِيهِ مِنْ رُوحِي" ظهورو "رَفِي أَنْفُسِكُمْ" پتو آ پورو
هادي هلائي هاڪ.

۴- سٺو چوھٽ سپڪر پنهنجي نيندو، پاڻ تي پاڻ شاهد ٿيندو،
ٻڌو ساري لولاڪ.

۵- "اسْجُدْ أَدِيمَ" ڀڄي پيو پولو، رولن لاءِ آهي سدائين رولو،
لڏو جانڻ چن وڃي ٿاڪ.

الله نه ڏاڏا شوڪا، هي آپ سمان اوکا
اڳتي اڳتي سڀ ڪنهن ويڪيا، پڇتي ڪنهن ڪنهن ويڪيا
۱- لک چپ ڪيڏيا ڪيٽس اولا، بي مثلي دا پگوسي پولا،
ظاهر ٿي پيا ماءُ تولا، ٿاڪ جڏهن مين ٿيڪيا
۲- عشق جڏهن ان جهل آيا، برهه بهادر ديرا لايا،
بيچون اپنا آپ وڪايا، سور ڏٽس جڏهن سيڪا
۳- الله لڪا من ڳولھ لڏا، من لڪيس مولا نه لڏا،
اهڙا گھر ٿيس ٿيا نه سڏا، پوک اهڙي مين پرڪيا
۴- ظاهر ٿي بيچون مليا، دلبر گونا گون مليا،
اڳي جانڻ چن ارڻون مليا، مهدي جڏهن موڪيا،

پسٿو هجيني پر ڪي ته متبارن ۾ هن
تو ۾ خزانِي ڪان آءِ وڃ نه پي آتن
ايشن چرخو چور تون چپ نه ڪن چن پڻ
اٿئي پهر عجيب جي اندر ۾ اُن تن
وڌي چڏ وجود مان وڏائيءَ جو وڻ
جانن چن چوي هيشن پڻ، پوءِ ڳر سان ڳاروڙي ڪڍيا

"مُحِيط" مُلڪ آ تنهن جو، دَلَم هر جاءِ اهو هڪڙو
"گنگا جمن"، "عربستان" "بندراين" ۾، اهو اسرار آ مهدي

دنيا ساري دارم هجتي، بھنجو منہ سان کٽرم هجتي. بھڻسي ڏيئون ٻرم هجتي
صوفي زاهد وور

MAY THE ENTIRE WORLD BE IN PEACE!
MAY YOU BLESS ALL!
MAY YOU FORGIVE AND RESTORE HONOUR!
OH SUFI ! YIELD ONENESS!

Sufi Eagle - Jinnab Lohani

<http://www.sufi-eagle.com>

عشق جڏهن
امام
ٿيوسي

مهدي
ٿيا

مهدار

حق موجود سدا موجود

حق موجود

حق موجود سدا موجود

صوفي آهي

سچ

لکن ۾ ٻي ڪوئو
ڪروڙن ڪو

حق موجود سدا موجود

حق موجود سدا موجود

حق موجود سدا

حق موجود سدا

حق موجود سدا موجود

فقير جانن ڇن

Sajj Paqir Janan Chan

جانٹ چن فقیر دنیا جو دعاگو
مشرق مغرب سب جو سہاگو
فرمایو مہدی
ہول پڑھی ویا

A Faqir is a well-wisher of the World,
To the East & the West, seeking welfare of all.
With the guidance of the Mahdi,
lessons have been learnt -

Sufi Faqir Janan Chan

پہاں کی سحیاحم پُل نہی ہیم پیرلو
ہیم صورت پنہنجی جنہن جو ہیس گولہ

صوفی نقیر خان

'I have recognised my Self, the misconception has vanished.
I have seen my face the One that I have been Seeking.'

- Sufi Faqir Janan Chan

تو پر آ الله مون پر آ الله، هن پر آ الله هن پر آ الله
اهو سارو اٿئي هڪ، ملان ڪڍي ڇڏ شڪ
۱- "وَتَحَنُّ اَقْرَبَ" ويٺو آهي، توکي تنهنجي ويساه ناهي،
پيئي نه قرآن تي هڪ، ملان ڪڍي ڇڏ شڪ
۲- پوهيني گهڻو پر پت نه آهي، ناحق پنهنجي عمر وڃائي،
هٿ نه آهي لڪ، ملان ڪڍي ڇڏ شڪ
۳- نفس تدوري تره ڪيو اٿئي، ساڻي نه پنهنجو بره ڪيو اٿئي،
انهي نفس جو ڪاٽج ٺڪ، ملان ڪڍي ڇڏ شڪ
۴- جانن ڇن چوي آه اوطاري، صوفين جي اچن لڳ تون لاري
فقير ڏيڪارين حق، ملان ڪڍي ڇڏ شڪ

Allah is in all and All that is the Truth.
O'Priest ! you cast out your doubt.

-Sufi Faqir Janan Chan

www.facebook.com/sufifaqirjananchan

بهشت چڙيو آهي پاڻ مون، مونکي نه ڪنهن لوڏايو
 "طالب العقيي مژنت" پسند مونکي نه آيو
 ۱- مون کان مٿي ٻيو ڪير هو؟ جيڪو تڙا ها مونکي،
 منهنجي اهائي ذات آ ملانڪن ٿي سر جهڪايو
 ۲- قيمتي ڪٿر ويس ڪڍي، جيڪا موچاري هئي مڏي،
 مون تي ملامت ڪئي تنهن، جن کي سجدو پر نه آيو،
 ۳- هٿ سان هوا کي چڏي، هجر جو هٺيا ڪير،
 نفي ۽ اثبات جو، پاور مون پڇايو
 ۴- "موتوا قبل" جي ٿيا انهن منجهه اثبات ٿيس،
 انهي آواز آ منهنجو "اما الحق" آلايو
 ۵- جامو "چن جانش" جو ڪري، بارود آيو آهيان پري،
 سر تي جيڪو سر ڌري، انهيءَ منجهه ڪايو

"I left the Heaven myself, no one banished me.

I did not like the Absolute Comfort " The one who seeks Heaven is a female "

- Sufi Faqir Janan Chan

اهو مرشد ڪهڙي ڪم دا، جيڪو حد دي وچ ڪڙي،
لاحد ڏي نه لڙي!

اهو مرشد ڪهڙي ڪم دا، جيڪو مذهب وچ اڙي،
لامذهب ڏي نه چڙهي

اهو مرشد ڪهڙي ڪم دا، جيڪو تسبيح دي مٿڪي ڳڻي،
بي حساب نه ڪڙهي

آڪي "جانن چن" سر گهر صدقي ڪامل مرشد نئون،
جيڪو رب ملائي تڙي ڪڙي! ڪٿان نه اڙي!

' Of what purpose is such a master, who stands limited
& doesn't move to the unlimited ?

Of what purpose is such a master, who is stuck in the sects &
doesn't incline out to the non-sectarian ?

Of what purpose is such a master, who counts the beads of Rosary
& doesn't practice un-countably ?

My head & home be sacrificed upon the True Master, one who gets
one to meet with God there and then, and is stuck no where !'

- Sufi Faqir Janan Chan

رستو
صورت
جو
ڈاڍو سچو آئي

پيا سب چارا پند ڪچو آئي

The Path of the Image (Visualization) is absolutely True,
All other approaches are unreliable routes.

- Sufi Faqir Janan Chah

أهو كين وساريان
ويثو آهي اندر م
وفي أنفسكم
دم دم نظر م

How can I forget the One who lives in me;
"And in yourselves. Then will you not see?"
In my sight - in every breath!
- Suli Faqir Jagan Chan

”ملان“ ۽ ”ماستر“

مُلان وِڪشي، ماستر چاريان، پر مُلن مُله حرام
مُلن جي مڪتب ۾ آهي تڪبر جو طولان
ماستر جي اسڪول ۾ ادب آ انسان
پول بيت عاشقن جا، ڪورس منجه ڦرآن
جانن چن چَوِي خام، پُورب ٿيندا پڌرا

Teachers & Priests

I wish I could sell the mullahs (priests) and feed the teachers;
but that earning would be illegitimate,

In the institute of mullahs there is growth for arrogance,
whereas, in the school of teachers there is respect for humanity,
because they study verses of Divine-lovers and Quran in their course;
the wrongdoers will eventually be exposed!

—Sufi Faqir Janan Chan

اديون عربي ڊول جي جڏهن آيس عشق آري
 "احمد" "احمد" هڪڙو ڏلر گام پري
 هي ملان مذهب وارا ٿا چون "تون ڪافر آن ويندي دوزخ جي ٿري"
 الله ڪري ته عشق جي پئي مون وٽ باهه پري
 اهو ڪورو ڪامي ڪيٽڪي شل قيامت تائين نه ٿري
 هو، دوزخ ويهي درد مان ڪندس آه پري
 باهه منجهان بهشت ٿئي وري دوزخ ڪين پري
 جاتن جن تنهن ڪري، دوزخ ٿيندائي ڪيٽڪي

O' Sisters! When I got caught in the grip of the Love for the Arab Beloved;
 Going to the distance I saw the 'Ahad' & the 'Ahmed' as One;
 The Mullahs of sects declare: " You're a blasphemer! you will go to the depth of Hell !"
 God willing! With me should always be the Fire of Love!
 May this Kiln never go cold to the very Judgement Day!
 Sitting in the Hell with the pain; I shall sigh;
 Out of Fire it would become Eden; and the Hell shall not come on again !
 Janan Chan ! For that reason they will not take you to Hell!

-Sufi Faqir Janan Chan

پنج تن پاک

- پياري حسن حسين امير ڏونهين
جيڪي ساري امت دي پير ڏونهين
۱- ميڪون حُب تہ هميشہ حيدر دي
مئي محمد دي برادر دي
گهرجي مدد صابر دي
ميڪون سڪڙي تسان دي سير ڏونهين
۲- نبي هڪ هڪ انگل منينداهي
اڻي سر تي قدم ڌرا وينداهي
ڪيترس هٿ هٿ وچ شبير ڏونهين
۳- ڪٿي "شعرا" هي ڪٿي شان ويڪو
اهڙي طاقت پيا ڪيڏا پيار ويڪو
آئي قتل قضا تقدير ڏونهين
۴- اهو داغ تہ دل ڪون دردان دا
صدقا ڪون چاتا مين امامان دا
جانن چن مامر ڪر معصومان دا
اڪيان روز روئن پلي نير ڏونهين

حُسَيْن

هڪڙائيءَ جو

پڪو ڪيو پايو

سولي فقير جانان خان

Hussain firmed the pillar of Oneness

- Suli Faqir Janan Chan

هِيڏانهون سوارِي هونڏانهون هاري

ڪر بل ۾ وري نيزي هسوارِي

پڙهي ٿو سوا پيو قرآن

گهٻوٽ قاسم جو ڪر بل ۾ ٻڙو

سید علی نقی رحمت علی

Rides and Leads :

In Karbala, His Head is on the spear;

Reciting Quran without the Body;

Qasim becomes the groom in Karbala —

—Gull Fagin, Amrit Chah—

ع

د

 مدد کنہنجي کين ٿو چاهي
 اهو ڪم الله جو آهي
 آيس پوءِ قرار
 ڪم اهو هي هيس ڪرڻو

Does not want anyone's help;
 that is the work of God;
 Afterwards he (Imam Hussain aleh salam) became content;
 that is what he had to do.
 - Sufi Faqir Jannat Chan

گزرت ۵
 ۱۲
 ۱۴ چیا
 وچن تا پیا
 وحدت م آھی
 فرقان شاہد
 واحد
 تیرا اظہار آھ
 مہدی

In multiplicity considered Five, Twelve, Fourteen (Aleh Salam),
 in Oneness is the One, Quran is the witness.
 Mahdi (Aleh Salam) is evident.

~ Sufi Faqir, Jinnat Chann

جانن چن مان جیتر جگ وچ

توبہ استغفار!

Until I am in the world - I repent
& seek forgiveness (from God)

Sufi Poet Jnan Chan

Sindh, Pakistan (1895-1995)

سدا موجود

حق موجود

**سنڌي سنگت کي سنڌ :
صوفي ازم خلاف سازش
تي احتجاج**

We strongly condemn the acts of false accusation and
allegations on

Sufi Muhammed Hassan Chan,

Sufi Muhammed Ali Chan,

and Sufi Jan Muhammed Chan

the grandsons of great master and poet;

Sufi Faqir Janan Chan

**Join us in Stopping conspiracy against Sufism by the
extremist and extortionist in Sindh.**

فقير جانن ادبي مرڪز

صوفي فقير جانن چن

درگاه تي هٿيار بندين جو حملو

پج باه بي حرمتي

علم شهيد .
گولين جا وار

احتجاج

احتجاج

احتجاج

احتجاج

کری سجا آبی
جلدی جا آبی
ہاری تہو
ہوشیار
مگر ایسا آتو خون
پیش لاء!

صوفی فقیر جانن چن

O' Farmers! Wake up! Be alert!
The Wolves are up to drink your blood!
- Sufi Faqir Janan Chan

دنیاءِ مصطفیٰ
 نہ جلو و نہا
 ہجری
 مون کی قسم
 ظاہر
 ہجری

صوفی فقیر جانن چن

If the splendor of Mustafa(PBUH) were not
visible in the Universe;

by God, God would not be the 'Manifest' -

- Sufi Faqir Janan Chan

أَحَدَ تُون أَحَمَد
يَا نَسُو
عَو سُبْحَانِي نَسُو سَكْمِي
عَاشِقُ أَحِبَّاءِ حَبِيبِي
وَيَا أَحَدَ كَانْ بِه لَسَكْمِي
مِلَانْ قَانِي مُنَجِي
خَلْقِ وَدَائُونِ
رَوَلِي

عليه السلام

مثنو نام علی جو

مثنوی پوئی آم

مذقین لای آم
چر گوئی آم

نصف اول
چهارم

مذہب وارن میان ! پنج تن نامی سچاتو

اھا مام امی مخفی کچھو راز کین جاتو

صوفی فقیر جانن جن سائین

رحمة العالَمین
ذات پنہ تن دی
باقی عہد آشک ای
انا احمد بلا مہم
احد احمد ہک ای

The one who claims to be a **'Sufi'**
but
is a sectarian at heart; is a liar,
bears flattery in mind,
so is a wimp, a coward,

One in a million is to be found
a Sufi;
who is non-sectarian !

-Janan Chan

my **Hope** in You
is
as **Mighty** as **You**

- Sufi Faqir Janan Chan
(1895-1995 ce. Sindh)

"The world Sacrifice;
cows, bulls, goats,
The Lovers sacrifice their own Ego
- slaughtering it with every breath.
All the Time with the One they share
Oneness.

Believers of Unity
march toward the Unification,
'Lord is on the Will of those who are on His Will'
the Wills are met, *Quran 98:2
Upon the Sincere,
the cloud of Love, rains."

- Sufi Faqir Jannat Chah

سبحا! آمین راضی

صوفی فقیر جانن چن سائین

O! The True One!
You are convinced
only by the Truth!

Sufi Faqir Janan Chan

کلمو آھی نفی اثبات
کلمی بنائی ساری کائنات

The Declaration comprise
Nothingness and the Evident
The Declaration has made the entire Universe.

صوفی فقیر جانن چن سائین

ٲياسين شاهي ٲيري كان ٲري
بزرگي مان بزار ٲياسين

صوفي فقير جانن جن سائين

We are **FAR** from
the Royal Privilege & the **PRIESTHOOD**
- and **WEARY** of the **SAINTHOOD**.

Sufi Faqir Janan Chan
(1895-1995)

Fish embryo

Reptile embryo

Bird embryo

Human embryo

Milky way

Seed to sprout

Whirlpool

آيو ميم جي هت اولي اها شئي پي آهي ڪهڙي

عالم ڏسو اوهين ڳولهي جنهن تون فدا هجي؟

He has come here in the disguise of 'Meem' (م), you can observe the Universes,
There isn't anything else toward which He is Self-sacrificing (except Meem م).

سوي فقير جانان چان

- Sufi Faqir Janan Chan

حسینؑ

کیتی کرل تیاری
عقی کرل مینگو ملہاری

دین محمدؐ

دیرہ جمایا

وہ وہ پنج تنؑ دین سکایا

مومنان دے لاء اہو رستہ بنایا

'Hussain prepared
for the Karbala;
this hardship is but a
pleasant rain to him;
He firmly
established the Act
of Muhammed Peace Be
Upon Him'

- Sufi Faqir Janan Chan

واقعو ڪربلا جو... قبل مسيح مقدس ڪتاب ۾

اي ڪهوڙا اوهين ڪاهي وڃو
۽ اي ڪاڏيون اوهين ڪڙڪو ڪريو
پلي ته بهادر مرد وڌي اڳتي وڃن
ڇا لاءِ جو خداوند، لشڪرن جي خداوند لاءِ
اُتر واري مُلڪ ۾ فرات نديءَ ڪناري تي
هڪڙي **قرباني** ٿيڻي آهي

عيسائين جو مقدس ڪتاب پراڻو عهد نامو : يرمياہ، باب ۴۶ : آيت ۹ ۽ ۱۰

⁹ Come up, ye horses; and rage, ye chariots; and let the mighty men come forth;.....

¹⁰For the Lord God of hosts hath a sacrifice in the north country by the river
Euphrates.

Bible Old Testament : Jeremiah Chapter 46, Verses 9 - 10

The governance of
the Holy Five is the
Supreme Most,
Holy Mohammed is
The Lord
of both the worlds,
He visits the
residence of an
enemy (who is sick);
Praise!

The Holy Five have
taught the Act (faith
system) so well!
Making it the Path for
the Firm believers'

- Sufi Faqir Janan Chan

پنج تن ^{علیہ السلام} دی ہے سرکار عالی

پاک محمد ^{صلی اللہ علیہ وسلم} دوجگ والی

گھر دشمن دے پُچھ ہے آیا

وہ وہ پنج تن ^{علیہ السلام} دین سکایا

مومنان دے لاء اہو رستہ بنایا
مہم؟ کہ وہ اہو رستہ بنایا

صوفی فقیر جانن چن

- عاشق ساجد آهي اصل، معشوق سجدو نه ڪندو
 اهو عشق جو دستور آ، ڏسو مجني ليلا جو ڏندو
- ۱- هن ٺهي تون پاڻ ۾، "ونحن" واري وٿاڻ ۾،
 ڌاڻر ملندئي ڌاڻ ۾، تو منجهه آهي خداوندو
- ۲- هن برهه اونهي بحر کي، ڪن ڪروڙن ۾ لڌو
 عام کي مذهب ٻڌو مذهب ڪيو اونڌو آندو.
- ۳- مسجد ۽ مندر رلين، ناحق تون ٻي در پلين،
 برباد ٿي وڃي پر پلين، هاڻي ڏس گھيل پنهنجو ڪندو
- ۴- عالم عاشق عشق جا، معرفت مائن مزو
 وڃي عارفن ڏٺو اتي معشوق جو عاشق بندو
- ۵- هي جانڻ چن اثبات ڪئي، رنگ برنگي بات ڪئي
 پنهنجي اندر ۾ جهات ڪئي، "وفي انفسكم" ناهي منڌو

مشين خالي تون ڪين وهائي، پُڇا ٿيندي هُت پُرزن جي
 ڏور ڪمايو تُو ڏور ڪمائين! مشين ملي ٿي موتين لاءِ!
 ۱- ريزڪي توکي ڇڏيو رهائي، مڇ چوپ واري مزي منجهائي،
 هٺيار هيري جو تُو منجهه آهي، اُکڙي ۾ پيو اُن نه ڪمائي
 ۲- دُر هو دم مشين جو آهي، دوجڳ تنهن جي قيمت ناهي،
 ”وَفِي أَنْفُسِكُمْ“ تُو منجهه آهي، لعل اندر ٿي جهاتي پائي!
 ۳- پتو پرين پاڻ لاءِ چاڙهيو، ”فَاذْكُرُونِي“ امر کي پاڙيو،
 تيل اڃايو تُو آ ساڙيو، ”قَالُوا اِبْلِي“ وارو قول نباهي
 ۴- برهه جي بهلر باهه بدن ۾، عاشقن کي آ آڳ اندر ۾،
 من منجهه ماڻڪ چپ چپن ۾، پارس سان پيو پاڻ گسائي
 ۵- عاشق رستو راهه ٻڌائن، عام جي ليکي راڳ ٿا ڳائڻ،
 عالم، جاهل، شاهه، گدا کي، ”جانن چن“! تون واعظ ٻڌائي!

جيڪي مرن جيئري، هميشه حيات
رڪيانون سر آڏيءَ تي ڪڍيو ڪلالن ڪان
ٻولي ٻولن پي نه ڪا، باڪن هڪڙي بات
جانن چن سوڻات، آين عشق اندر م

جيڪي مرن جيئري، مرڻ تن تن معاف
نفي واري ناد سان سينو ڪيانون صاف
گهوٽ ملين گهر م تن م ڪيانون طواف
جانن چن چوي قاف، انهن ڪري گذاربو اڳيهن

پنهل

تون پارس پنهل ڪيچ ڏٺي، مون لانگوتي لوڻي
مون فنا تون بقا، تنهنجي قائم آ چوڻي
پاجه مٿائون پاجه ڪرين موهن تون موڻي
ڏسي جانڻ ڇن وٽ ڪوڻي، مٿان مون کان منهن مٿين

تون پارس پنهل ڪيچ ڏٺي، مون ٺنڊي منجهانون لوڪ
ڪوجهي آهيان ڪملي ٿوڪون ڪري لوڪ
پاجهارل پاجه ڪرين واھ واھ ڪري لوڪ
جانب جانڻ ڇن جي سبز ڪرين تون سوڪ
مٿان ڏسي ٿوڪون لوڪ، مون کان منهن مٿين

چوڏهون سنه (هجري)

چوڏهون سنه آ چوڏهين، چوڏهون ناهي چوڏ
چوڏهين تي چشرون ڪرين غافل ڇڏ تون گوڏ
رهي فيض فراق سان، تون آواندي ڪي لوڏ
ڏاڍي مٺي مهران ڪي آهي پاڻڙ ٻوڏ
وحدت جي واديءَ جي جاءِ اندر مِ چوڏ
جوري ڏس تون جنگ ڪي رهي وجود مِ دور
جانن جن چوي جيءَ مِ خاصا خيما ڪوڏ
چوڏهين مِ الله پهرين اوڏ، اڳي سال ٿيندا هئا سڀئي

عشق جي آڙاه ۾ پڇي ٿيا لعل
 مخفي سڀ معلوم ٿين حقيقت جو حال
 سڌڻن کي سڌون ڪندي گذري ويٺڙن سال
 ويٺا آهن وات تي ڪنڀو ڪات ڪلال
 اچي ڪو اڏيءَ تي هڪدم ٿئي حلال
 سر ڏيو سر وٺي وحدتي وصال
 رهائڻ وارا ويسلا مٿين پير آ مال
 پڙهڻ ۽ پڙهائڻ جو ڪوئي نٿو ڪال
 جانڻ چن نهال، نانگا پنهنجي نينهن مان

Sufi Faqir Jahan Chah (1895-1995)

پیچر واھ

ٻڌ چيف صاحبہ پیچر ٿو ٻُڪاري
 آهي ايل منهنجي ڏک ٿو آڙاري
 ۱- ايڪڙ هزارين غير آباد ٿي ويا،
 مال ۽ ماڻهو تاراج ٿي ويا.
 هوندي سوندي مونکي ميار ٿي ماري
 ۲- منهنجو نام ”پيچر“ پيچون مون پياريان،
 انبار ان جا موتي لعل ڌاريان،
 ڇڏيان ڇو نه ”جيڪڙ مڙهه جيئاري
 ۳- فقيري اميري ڏني توکي ”مهدي“
 شاخ ۽ منهنجي ڪري ڇڏ شادي،
 ملي پاڻ پر پتي ڇڏيون اڃارا پياري
 ۴- پاڻي ٿئي سڃايو، وهي ٿو اجايو،
 ڪنهن ڪم نه آيو، ٻڏن منجهه ٿو ڌاري
 ۵- چوڏهن سَنَ پر يار، رک يادگار،
 سگهو جاڳي جاني ڇڏين مت دِباري
 ۶- رياضت راهِ عبادت ڪڍي آ،
 سدائين جواني ڪڏهن نه ٻڏي آ،
 ٿي پر بهاريون عالم ڇڏ اوجاري

۷- مون آهيان دادو ضلعو، ڪرڪو منهنجو بلو،
 ڪم آ آبادي ايتن پير نه ضلعو،
 ٿيان سِر سانو، شڪر گذاري
 ۸- اهڙي اسڪر ٺاهيائون، مونکي مٿايائون،
 مون پُٺ درياءَ جو مونکي ڏهڻو بنايائون،
 ڪيائون نار نالي منهنجو حق ماري
 ۹- ”جهانيان“ جهان جو ”مهدي“ آهي والي،
 ڏٺائين پاڻي هٿ تنهنجي، ”جانن چن“ آ مالهي،
 ڪري عرض آرائين ڪوئل ٿي تنواري

In the year 1975 Faqir Janan Cham got Fitcher Canal (Dadu district) functioning. The chief engineer for irrigation Mr. Ghulam Rasool Shaham and Janan Cham both happened to be students of the same spiritual master.

He in his unique way, presented the cry of the Fitcher canal in poetic form and Mr. Shaham took great interest. The issue was dealt with, bringing relief to thousands of farmers and villagers.

چوري ڪيئي چور، ڪري نه ڄاڻي
هنيئي نه هٿيارن ۾، سيٺ نه سڃاڻي
ڊڊا ڊاڪر ڪاهيئي موتي نه ڄاڻي
محبوب جي محلات ۾ جهاتي نه پاڻي
جتي هيون لائون لعل جون، تالو نه لائڻي
باقي، ڄاڻڻ چن چوي ڪاڻي، گڏه گمراهيءَ جو

چوري ڪر الله جي پيا ڀاڳيا ڏي ٻن
پيهي ڏس تون پاڻ ۾، مالي پئي اٿي من
ڄاڻڻ چن چوي رندن، ڏوري ڏٺو پاڻ ۾

ڏسڻ ۾ ٿڌا مٽ اندر ۾ ڪوسا!
جيڪي پين اٿئون ٽين سرس تنهن ڪئون سوسا
دوئي جا دل ۾ وڌي وين ويسا
”جانڻ چن“ چوي تن ڪئون پري ڪر پاسا
متان عمر جا اوسا، وٺيو وڃي پاڻ سان

ڏسڻ ۾ ميرا مٽ پاڻي تن ۾ ٿور
جيڪي پين اٿئون مالي لهن مور
لعلن ۽ موتين جي ساميٽڙا ڪن سور
اڻ گٽ خزاني ۾ ويا تڪ نه ڄاڻي تور
جانڻ چن! سر گهور اهڙي ماڻ مٿن تئون

"شهباز قلندر رح"

(۲۹۲)

ڪافي:

سيوهڻ جا شهباز قلندر، توکي ملي سنڌ ساري
۱- "سيو" مان تو سيوهڻ ٺاهيو، تيلي منجهائون ٿيا بنايو
سيو، سيرا مٿون فيض آ پايو، تو تنهنجي ڪٽي اڙهاري
۲- واه واه سيو واه واه سيوهڻ، واه واه! تون آن مست قلندر،
سيو کي ڏنا ڏاج تو ڏيون، روزان روز بهاري
۳- سيو اهڙو قدم وڌايو، ٻي ڪنهن اتي پير نه پايو،
تو پاڻ سيوهڻ جو آ سڏايو، سيوهڻ جو پاڳ باري
۴- سنڌ ٿي تنهنجي تون ٿين سيوهڻ جو، سڀڪو چوي ٿو آهي سيوهڻ جو،
سيوهڻ کي هاڻي خوف نه ڪنهن جو، سيو جي آ ساري
۵- جانن چن چوي جهان جي مالڪ تنهنجو شان وڌايو،
"احمد" "محمد" "مهدي" "علي" تو سان ڪٿي آ ستاري

انسان

"مسلمان" آ ته "نان" آ
 جي "نان" آ ته "خان" آ
 جي "خان" آ ته "خام" آ
 جي "خام" آ ته "خناس" آ
 جي "خناس" آ ته "ناس" آ
 جي "ناس" آ ته پوءِ نه رهي پاس
 "مسلمين" آ ته "امين" آ
 "امين" آ ته "انسان" آ
 "انسان" آ ته "عشق" آ
 "عشق" آ ته "ايمان" آ
 "ايمان" آ ته "دين" آ
 "دين" آ ته "مومن" آ
 "مومن" آ ته "محمود" آ
 "محمود" آ ته "مهدي" آ
 "مهدي" آ ته "محمد" آ
 "محمد" آ ته "احمد" آ
 "احمد" آ ته "احد" آ
 ڪڙو آ ته "الف" آ
 نياز آ ته "ح" آ
 سجود آ ته "مر" آ
 ويٺو آ ته "د" آ
 "مير" "د" "عبد" آ
 جو "عبد" آ سو "احد" آ
 "الذ" آ ته "الله" آ
 "ح" آ ته ثابت آ

ثابت ڪي سجود آ
 سجود آ ته "معبود" آ
 "معبود" آ ته لاهند آ
 لاهند آ ته "لامکان" آ
 "لامکان" جو مکان آ
 "وتحن أقرب اليه من خبل الوريد"
 اهو سندس آستان آ
 "الانسان سري وأنا سرف"
 آيو ٿي انسان آ
 "والله بكل شيء محيط"
 ڪل ۾ سمايو سبحان آ
 صوفي لک لنگهي ويو
 صاحب سار سلطان آ
 رک ڏيان هميشه جانن ۾ چڻي
 تو منجهه ٿر ميزان آ

سر گهري سر ڏئي، اچي ڏنائين ڏاه
ڪي ڪي آيا ڪاڙهي صدقي ڪري ساه
"الست" ارواحن ڪي اڳهين هئي آگاه
"قالو ابلي" جي قول تي ڪيائون ڪاه و ڪاه
جانڻ ڇن چوي لاه، لاهوتي لنگهي ويا

سر گهري سر ڏئي، پرين پڪاري
"فاذكروني اذ ڪر ڪم" ڏسي ڏيڪاري
سپاهجن سڏن سان محبتي ماري
وحدت جي درياءَ ۾ طالب ٿو تاري
جانڻ ڇن چوي ساري، ساريندڻن ڪي سپرين

"موج درياء" مھراڻ مھدي مئون آيو
 ساقي آھي سرور ساڳيو سر سمايو
 ۱۔ جھانيان جي گادي، سدائين آبادي،
 "موج درياء" مئون "مھدي"، وري اڄھو ڄاڻ آيو
 ۲۔ آھي پاڻ مئون پاڻ، اھو ڪو ڄاڻي ڄاڻ،
 مثل بي مثالي پائي پوش آيو
 ۳۔ "جھانيان" سمندر اھو آھي حيدر
 "قطب"، "غوث"، "قلندر" ائون فيض پايو
 ۴۔ قابل ڪي "قنڌاري"، ڪن "هند" "سند" سرداري،
 جھانيان جهان جو سرتاج پايو
 ۵۔ "جانڻ چن" سپاهي، سائين در گدائي،
 ڪروڻ ڪيئي ٻانهين ٿي ٻاڏايو

مظھر ۾ ٿي آئين ”مهدي“. تون آن حقي حق هادي
۱- نڪي بهشت کڻي نڪي حوران. ناهي طلب طوبي نه قصوران.
تنهنجي عشق جون مٿيون گهوران. مونکي کڻي اها آبادي!
۲- آئين آدم جو پوش تون پائي. پرين پرکا لاءِ لکڙو لکائي.
انهي جامي ۾ جهاتي ڪو پائي. آهي سڌاڻي ۾ وادي!
۳- توکي سڄڻ مون سڃاتو پُرجهڻي مون پير آ پاتو.
مون سان ناهج ناتو توسان شڪر ٿيم شادي
۴- تون سان حجت منهنجي ناهي. توکي ٻانهي ٿي ٻاڏائي.
جوڙ جتي جو ناهي. قائم تون ڪر منهنجي گادي
۵- ”جانڻ چن“ ڪئون سياڻا. تو در دانا وڪاڻا.
قائم تون ڪر منهنجا پاڻا. مونکي ڏيو مبارڪبادي

چيئين جي چوايائين اهورنگ رچي ويو

”مهدي امام“ اچي ويو اچي ويو!

۱- پيشنگوئي ٿي پوري، سچي ٿي سموري،
نه ٿي دير دوري، ميڙو مچي ويو!

۲- مٿايو هئين چولو پڇي پيوسين پولو
نه ٿيو اوڻ اولو سمورو سچي ويو!

۳- رُخ تي خال قمر، ساڳيو ”مهدي“ منور
خزانو خوشيءَ جو نچي ويو نچي ويو

۴- ”جانڻ چن“ عاشق ”مهدي“ جي ميلي،
سچ ٿو چوان مون ڏسو خيال کولي،
بقا عشق منهنجو بچي ويو! بچي ويو!

لپ لپ سورن سیکا، مون ڏي چڙيا هن چانگ،
محبت آستان ڪيو مونکي مجني وانگ،
ويهي ويم وجود ۾، بره ڏني آ بانگ،
التي بازي عشق جي، نينهن نورو آ نانگ،
سهڻي کي ميهر ڪارڻ، مچ کائي ويا مانگه،
رانجهن، خاطر هير جي تخت ڇڏيا سڀ تانگه،
مجني ڪارڻ ليلا جي سچ ۾ ڪيا سانگه،
مومل کي ماتم هيو ڏاهي جوڙايو ڏاگه،
سسئيءَ کي سور ٿيا، دل اندر ۾ داگ،
جانڻ چن کي تانگه، طلب ڪئي تاراج ڪيو

جيئري مرڻ ڏاڍو مزو کڻي ڪو جنگ آڪبري
 آب حيات ڪو پيئي، وحدت جي واديءَ ۾ گهڙي
 ۱- اوڍر اڳيون آهي نه ڪو سُورهيه سِينو ڍال ڪن،
 وڪ وڪ اچن وڌندا تيئن، اها طالبن کي آئوننگري
 ۲- ٻين لڙاين ۾ ڪروڙين ڪٽڪ ٿا ڪاهيو پون،
 هن برهه جي ڀرتيءَ ۾، سُورهيه ايندو ڪو سنبري
 ۳- هڪ ڏينهن جو ناهي ڪُسن، نت روز آهي ڪاتي ڏسڻ،
 آهي ترانن تي ترڻ، پوڳ چرچو ناهي مسخري
 ۴- ڪڇجن، ڪُسجن ته به نه مُڙن، جڏهن چاڙهه تي عاشق چڙهن
 ”نَصْرَ مِنَ اللَّهِ“ ٿا پڙهن، ڪوري ڪلهن ڪئون ڏين سري
 ۵- ڪفر سان اسلام سان، چاهي منهنجو ايمان سان،
 اسان وٽا آهيون عشق امام سان، چن جانڻ چوي آهيون هري

اڄ ته سارو سومرا پنهنجي مارن جا ماڳ
ڏٺ اباڻي ڏيهه جو سڀاڻا اٿم ساڳ
چڱي ڪري ”هن“ سان وطن واري واڳ
دل تي اٿم ڊاڳ، ڪنڊون تنهنجون سومرا !

A vibrant sunset scene with a sky transitioning from deep blue to bright orange and yellow. Below the horizon, a field of numerous small, colorful flowers in shades of red, yellow, and white stretches across the foreground. A path of red flowers leads from the bottom right towards the center. The Urdu text is overlaid on the upper half of the image.

پرو باد جتھن پار، پئی و سري جهان ويا
محبت م دل منهجي سا آڏري تھان ويا
بھشت جي مونکي درڪار ناھي، ٺڪي خور ۽ قصور جي
درڪار آھه دھنار جي، ٺرھو ھي دان آھه
”لَا تَنْظُرُو مِنْ رَحْمَتِ اللّٰهِ“ آگي ڪيو احسان آھه،
ثابت قرآن آھي، غيرون ڪيان ويا
جائن ڇڻ! آسرا آھن وٽا اللھ م،
عشر جي ڪان ڪاھي ”محمد“ زمان آھه

پيو باد جڏهن يار، اتي وسري جهان ويا
محبت ۾ دل منهنجي يا الڙي ڦٽان ويا
هشت جي مونکي درڪار ٿاهي، ٽڪي خور ۽ قصور جي
درڪار آهه ديار جي، ڏرهو هي ڏان آهه
لا تَقْضُوا مِن رَّحْمَتِ اللَّهِ أَكْبَرًا
ثابت قرآن آهي، غيرتون ڪيان ويا
جائن ڇڻ! آسرا آهن وٺا الله ۾،
محشر جي ڪاڻ ڪانهي "محمد" زمان آهه

آلَم

آلَم آهي صوفين سڃاتو
مذهب انهيءَ معنيٰ ڪنون ڪونڪو ۽ ڀاتو
صَمُّ لَکَم عَمِي سِي ٿيا ، چَن ڪين چاتو
پيوند نه ائين پرينءَ سان ، ائين نفس سان ناتو
جانن چن چئي تن ڀاتو ، جن ٺاه ڪيو پنهنجي نفس کي

آلَم ظاهر ظهورو
هين لڪايو حق کي ، سڙين کي سُورو
جانن چن چوي پُورو ، ڀتو نه ڏين پرينءَ جو

آلَمَ

آلَمَ اَوَّلَ سَوِ آخِرَ
آديسين جي آڳاٽن حاضرن ۽ ناظر
جو ڪيڙا هر جاءِ تي محب سان ماهر
چن چائين چوي هر هر ، مون سامين تنون صدقِ و جان

آلَمَ سَوِ جِي ڪر صحيح
وقت وڃي ٿو ويسلا ، رڻ م پوءِ نه رهي
چائين چئي صحيح ، جهندين ڪهڙي ورق تي ؟

پنج تن پاڪ

بياري حسن حسين امير ڏونهين
جيڪي ساري امت دي پير ڏونهين
۱- ميڪون حب ت هميش حيدر دي
ملي محمد دي برادر دي
گهرجي مدد صابر دي
ميڪون سڪري تسان دي سير ڏونهين
۲- نبي هڪ هڪ انگل مينداهي
ايسي سر تي قدم ڌرا وينداهي
ڪيسر هٿ هٿ وچ شبير ڏونهين
۳- ڪٿي "شمر" هي ڪٿي شان ويڪو
اهڙي طاقت پيا ڪيڏا پيار ويڪو
آئي قتل قضا تقدير ڏونهين
۴- اهو داغ ت دل ڪون دردان دا
صدقا ڪون چاتا مين امامان دا
جائن چن ماتم ڪر معصومان دا
اڪيان روز روشن پلي نير ڏونهين

پنهنجیپ و ذاتی کی جذب
غیب مان آییو لذت
او ذقی پیو گھر اذی
منی چو محلات تیو
خود خدا سائین پاں آم
نفس مان اثبات تیو
ذات آتی خاک م
تذہن و حی سائین ذات

لا مَحْضَانَ أَحَدٍ
عَرَفَ مَسَانِئَهُ
فَرَمِينَ نَبِيٍّ مَحْمَدٍ
أَمَّا جَبَّ الرَّهْمَاءِ

ما تَعْنِي أُمُّ عَطَاءٍ عَنَابُ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
تَصَوُّفُ طَالِبِينَ
عَمْرِي أَتَاكَ عَمْرِي
بِأَلْوَعِي عَلَى
سَبِيلِ جَوْدِ

تھی آہ عطاء عنایت
پیچھے چپ یارِ کان
تصوف طالبِ کمی
عربی آدا سرِ کان
بیالو علی پیارِ یو
سید سبیل جو

هُنَّ كَلِمَ رَوْزِ پِیْرَتِ کَلِمَ رَوْزِ
 حُسنِ کَلِمَ رَوْزِ اکِینِ کَلِمَ رَوْزِ
 زَبانِ کَلِمَ رَوْزِ دِلِ کَلِمَ رَوْزِ
 مُرَمایِو مُرَقانِ اَنْتِی
 هُکَ مَهینِو شاهی، نادانِ ا
 زِندگیِ رَمضانِ اَنْتِی
 سانیِرِ اَنْتِی - سَجْمِ اَبِی
 قَبِیرِ تائینِ قَائِمِ اَنْتِی

مُرقان آيو رمضان

عمر جو وٺو ڪٽي

واحد قائم امر عباسي

شاهد قرآن اٿي

مڪر مٽيو ناهي ڪانادان آ

ترندگي رمضان اٿي

عائى منصور عائى قاضى
عائى سازى عائى آوازى
وہ وہ پیرہ ویدی آم پازى
عائى لچکى رام
عائى پنچر نى پاى پڈائى
آيو ئى انسان
بى رنگ رنگى بىک بنائى

جانن چن

Sufi Faqir Iqbal Chishti

- واڻيو آهيان مون واڻيو! توهين متان ڄاڻو اڻ واڻيو
- ۱- "ڪن فيڪون" کان اڳ ۾، منهنجو پيرنگ ۾ هو ٿاڻو
 - ۲- "ڪن فيڪون" ته ڪلهه ٿي گذري، اڳيئي هٿس مون سياڻو!
 - ۳- "ا ل م" کي ماڻيم، دوئي رهيو نه ڏاڻو
 - ۴- شريعت، طريقت، حقيقت، معرفت، اتي منهنجو آهي ٽڪاڻو
 - ۵- "ڪُل شيءِ مُحِيط" مرڪز منهنجو، اُتي مهديءَ جو آ مانڊاڻو
 - ۶- چارئي پاوا پُختا منهنجا، ٻايون سيرون سيراڻو
 - ۷- موليٰ ملڪ سڄو ڪر واڻيو، ڪو نه رهي ڪو ڪاڻو!
 - ۸- "جانن چن" جي ٻولي پيرولي، رند سمجهي ڪو راڻو!

ماہِ رمضانِ پیشکشِ شریف
ایک مہینہ کی حاجتوں
سب ماہِ شریف سب سالِ شریف
پلو، پورو، گردا گردا
ہفت مہینوں نافع، نادان
نزد گئی رمضان الہی

جانن ڇي عشق جو ماتم، سڀي ۾ آهي پڻ محرم،
هتي رڳو دره ڇي آ ڏم، مسجد مندر ويو وري

سور پنهنجا سينو پٽهنجو، پاڻ ٿو پنهنجا سَهان
۱- مُڪير ملائڪي ڏي ڏري، بيزار ٿيا باغي بري،
پنهنجي ڪنير پائيني پري، پنهنجو ڪيو پائين لهان
۲- بار بره جو ڏسي، پتر پيا آهن پُسي،
طور کان صحت ڪسي، اُتي "لن تراني" پيو ڪهان
۳- "الف" هنس آرام هو، "ميم" پر آيس جهيڙو متو،
جنهن سڃاتو سو رتو، دم بدم تنهن سان رهان
۴- بره جو جڏهن بار پيو، قلم ڏري پوءِ ڌار ٿيو،
اهڙو وره وار ڪيو، اُتي "جان محمد" پيو ٺهان

ڪُجھ نہ ڪٿيم ڪين ڪهاڻي
بائي صورت اٿم سان
نقشبندِي نتاشي آهيان
چشت پهاڻيم چشتي آهيان
هم آءِ قادر قادرِ عِ آهيان
بيو نه جاڻا جاڻ
سُرخ پوش "سهر دري" آهيان
الحيدري جو هل تو هلايان
بيو نڪمي آهي بيو نڪمي جاڻا
تنهن سان پير پل اٿم ماڻ
پنجن طريقن ۾ آهيان پختو
هڪڙو آهي اهڙي نڪتو
مهاڻو وهائيم ناهي سميتو
هيان چو ڪنهنجي عاڻ
اڻ ڏٺي ڏيڻي آهي وڃڻو
عم انهي لاءِ آهي ڪرڻو
دم صورت سان آهي پڙڻو
جڻن نه ڄاڻو ڄاڻ
مهدِي امام الف پڙهائيم
ڄاڻڻ چن چوي چيت سان لائيم
مان ۽ مون جو ورق وڃائيم
پوءِ ٿي روح رهائڻ

چلو آہ کپی و جوا
مومن سچے چین پائمان
غیرت خلی و جی
دو جگہ نہ پائمان

صوفی فقیر جانن چن

پاڻ ڏٺي آيو هتي آدم جي ٿي اولي
 بشر بڻو بيڪ بنايائين "مونکي ڪو ڳولهي!"
 ۱- نفي مٿن اثبات ڪيو آ عاشق اظهار،
 پيهي ڏنائون پاڻ ۾ مليو مردن مهندار،
 "آنا احمد بلامير" پاڻ ويٺو ٻولي
 ۲- "احد" نون "احمد" پاڻ ٿيو ڪو سڃاڻي نه سگهي،
 عاشق اٽڪيا ڪينڪي ويا لاحد کان به لنگهي،
 ملان قاضي منهنجي پيا، خلق وڌائون رولي
 ۳- جتي ئي صفات آ اتي ئي آهي ذات،
 مانجهي منجهيا ڪينڪي، ٿا لون هڪڙي لات،
 "عبدُ و رسولُ" اتي ڪڍي ڀلي پيا ٻولي
 ۴- پير مٿان جي پاس سان، جانن ڇن پاتي جهات،
 مهديءَ اوڏانهن موڪليو جاتي ڏينهن نه رات،
 وياسين ملڪ انهيءَ تي جاتي تردي ماسي تولي.

سجھو مرشد آهي اهو جيڪو سڀ جڳ ۾ آهي سارو
 ۱- "مذهب" هجي يا "لامذهب". تهلڻ ٿو تسليم ڪري،
 سڀڪو چوي ٿو "مهدي! مهدي!" سڀ جو آهي سهارو
 ۲- غوث، هجي توڙي قطب هجي، عاشق هجي توڙي مست قلندر،
 سڀني جو سردار سخي ڪُل ۾ آهي قرارو
 ۳- علمُ اليقين، عينُ اليقين، حقُ اليقين، حق ڏنو،
 هر گهڙي هر جاءِ هميشه درس ڏنر ڏلارو
 ۴- اول، آخر، ظاهر، باطن، آهي ني آهي هوندو ني هوندو،
 "غار" جي بازي سمجهي ڪو گوهر، ٿر هنيو آ نعرو

۵- "محمد" "مهدي" هڪ ڪري ڄاڻو، حيات هميشه ريساه آڻو.
 شڪ ۽ شرڪ تنهن ۾ نه آڻو، هنو "جبرائيل" کان اڳ تارو
 ۶- مطلوب طالب جاري آهي، ڏسو ته ڪڏهن گهاري آهي؟
 باقي سمجهڻ باري آهي، سمجهڻ جو چمڪارو!
 ۷- هتي هتي هاڻي خوف نه ڪوئي، "مهدي" ڏانهن ملي آ واڌائي،
 ڄاڻڻ چڻ چوي ٿو ڄاڻي، "لَا تَقْنَطُوا" اقرارو

سچا اثم اباڻا سنڀارباڻون وطن کي
 اميرن پنهنجي پاڙيو آ سُنن کي
 ۱- "ڪُف" کان اڳيئي وڃن هو ويڙهيڇن،
 ڪيائون قول پورو طاقت ڇا ڪُونين کي
 ۲- ويل سي وهيا ويا موٽي ماڳ پنهنجي،
 ڪري دين سان ويا پرتو گهرن کي
 ۳- مون به اڄ سڀاڻي ويڙهيڇن ڏي ويندس،
 چوندس اُتي نئي مرحبا آڏن کي
 ۴- ميندي موڙ ڳانا ڌڙئون هئا ڌڻين کي،
 اڃان تائين اُها اٿن لالائي لڱن کي
 ۵- پرين پاڪ پنج تن هت به رهن ٿا،
 اچن ڪين ٿا پيا نظر بي نظر کي
 ۶- جانڻ ڇن چئي مخفي ڪي رند راز ڄاڻن،
 ڪل عام ڪهڙي، خبر بي خبر کي؟

- واه واه پنج تن دین سکایا، مومنان دي لاء اهو رستا بنایا
- ۱- پنج تن دي اي سردار عالي، پاک محمد دوجگ والي،
گهر دشمن دي پُجن هي آيا، واه واه پنج تن دین سکایا
- ۲- هر مظهر دا مالک حيدر، سوالي آوي ول وجي نه بي در،
شریت قاتل کُون هي پلایا، واه واه پنج تن دین سکایا
- ۳- پاک بتول دي ويکو شفقت، باري بلاشک سندس رحمت،
جنهن "شمر، یزید" کُون پهلې چُڑایا، واه واه پنج تن دین سکایا
- ۴- حَسَن دِي آيا جامر زهر دا، ساژن والا هر بحر دا،
زهر الايا لب نه ولایا، واه واه پنج تن دین سکایا
- ۵- حُسَيْن کيئي کربل تيارِي، سختي کربل مينگه ملهاري،
دین محمد دا ديوا جمایا، واه واه پنج تن دین سکایا
- ۶- اها رمز هي اَلتي اَلت کو جائي، بن رهبر بيا کوٲ پجائي
"مهدي" اسان کون ملک گُھمایا، واه واه پنج تن دین سکایا
- ۷- چوٲاَلهن طبق چکر قُربوسي، هر جاء پنج تن پاک دَلوسي،
جانن چن هي اَلت سَمایا، واه واه پنج تن دین سکایا

عالم

عالم چئجي اُن کي جيڪو علمئون کڏي عرق
عمل ڪري عرق تي پيا ويڙهي رکي وڌي
ديا ۽ عقي جو دل مئون کڏي درڪ
”طالب الموليٰ مُذڪر“ غازي ٿي عرق
مذهب کڏي من مان. هر جاءِ ڏسي حق
جانن جن چوي پڪ. پوءِ عالم چئجي اُن کي

عالم نه چئبو اُن کي جيڪو رڳا پڙهي اکر
ڪورين قرآن جون جي هجن پئي مٿان ڪر
گڏهه گابو نه ٿي ڪر اهو ٿي ڪر
گڏهه مٿ ڳهوڙي تان تب ٿي خچر
مٺيل جو سامونڊي نه ٿي ڪڏهن نه پاءِ ڀر
جانن جن چوي اکر. اهي واڳو ٿيندا ويڙهه ڀر

دنيا ۾ مصطفيٰ جو نه جلوه نما هجي
 مونکي قسم خدا جو نه ظاهر خدا هجي
 ۱- شريعت جي مُصليٰ تي بهتس پڇي پيو ڀولو.
 جوئي "احد" سوئي "احمد"! ڏنم خدا هجي
 ۲- آيو "ميم" جي هت اوليٰ عالم ڏسو اوهين ڳولي.
 اها شيءِ ٻي آ ڪهڙي جنهن تئون فدا هجي!
 ۳- حق کي ڏنم بُت ۾، بُت کي پانڻيو مون ڪعبو.
 مر جان ڪُنهن قاضي، سنڌ سنڌ جدا هجي.
 ۴- آهيان عشق جو مون ڪافر، بُت جو پوڄاري آهيان.
 پلي جان چون "ليل آ" منهنجي ندا هجي
 ۵- "مهدي" مٿون ٿيو معلوم، سڀني صاف ٿيو سالم.
 مطلوب اهڙي در تي طالب گدا هجي
 ۶- نه خاموش "جانن چن" ڪر اسرار ظاهر پيو ڪر.
 پيو يار جي ثناء ڪر تنهنجي صدا هجي

پھريون مومن

- 1- پھريون مومن کير آ جيڪو عشق جي سوليءَ جڙهيو، پاڻ کي فدا ڪري آڙ ڪنهن نه آڙيو.
- 2- توريت ڪلهه، زبور ڪلهه، انجيل ڪلهه، قربان ڪلهه، پنجون ڪتاب اولين آ جنهن سان هي آ دوحڪ جڙيو.
- 3- "پنج تو" پنج، "رڪن" پنج، "ڪعبا" پنج، "ڪتاب" پنج، پنجن جي جن پر ڪا نه ڪئي لڏهن اٿن، جو دڙو.
- 4- جيڪو "في لوح محفوظ" ٿيو، اتي پاتو وڃي مون ٿيو.
- 5- پنجون ڪتاب معلوم ٿيو، لڏهن پاتو آهي مون چڙو.
- 6- هي خاص خاص جي غير، مذهب انهيءَ کان بي خبر عشق جي ٽڪي ٿيو، جوئي وڌيو سوني وڌيو.
- 7- هي جانن جن البات ڪئي، ڏسي لاهوتي، لات ڪئي، پنهنجي شاعريءَ لاءِ ڪئي، آهي موج "مهدي" جي مڙهيو.

پاڻي آيس پاند ۾
 کشي پنهنجا ڏوھ
 باري بار مٿي تي
 عشاڻ اٿم ڪوھ
 پاڙيان ويهي پنهنجا
 جيغي لکيم لوح
 آهيان تنهنجي آسري
 تاري تنهنجي توھ
 جانث چن جي گناھن جي
 سائين! ڪر نه سموھ
 منهنجا مون تئون ڏوھ

معاف ڪر منهنجا ڏي

هڪ مهينو ناهي، نادان! زندگي رمضان ٿئي
 سانبر آئيني سج اُڀريو، فجر تائين سحر ٿئي
 ۱- هفتن کي روزو پيرن کي روزو، ڪنن کي روزو اکين کي روزو،
 زبان کي روزو دل کي روزو، فرمايو فرقان ٿئي
 ۲- فرقان آيو رمضان مرمعر جو روزو ڪڍي،
 واحد قائم اُمُر ڪيائين شاهد قرآن ٿئي
 ۳- ماه رمضان بيشڪ شريف ڀلا ٻين ماهن کي ڇا چئون؟
 سڀ ماه شريف سڀ سال شريف، ڀلو، برو ڪردار ٿئي
 ۴- هڪ مهينو ڀارهن جي ڪاٿي هلي پوري ڪندو،
 ناراري مر تير تون ٿا، عمر جو احرام ٿئي
 ۵- رات ڪاٿي وٺي ڏينهن کي ڪٽر ڪا، ڪان پئي،
 پنڌ نه ٿريو ڪين، به باري اهو بمبال ٿئي
 ۶- ان ٻائي آهي حلال، حرام ڪرڻ اٿئي گناهه،
 گناهن ۾ تون غرق آهين، هي بنايو مڪر ٿئي
 ۷- "حالت چن" چوي مرشد مليو سڏ مونکي پئي آساري،
 آدم اٿئي بار باري "مهدي" اٿي مهتدار ٿئي

سڀي نماز آهي نانگن سينن فارغ ويو وسري
قصا ناهن ڪنهن دم مر پڙهن پنج وقت ويو وسري
۱- کتن ڪوڙا قسم هر هر، ڪن اٽڪل وجهن ور ور
ڪيو رندن قسم هيڪر، پيهر پٽ ڏين وين وسري،
۲- انهي روزن سان نه ڳرندئي، ورائي ڪينگي ورندي،
مگر چڱا، نفس نه مرندي، تيهني روزا ويا وسري
۳- رکيو آ روزو سامين ساهي، حقي جيڪو حڪم آهي،
يعن پرن جو ناهي، وري چوڙن ويو وسري
۴- حائن چن عشق جو مائتم، سيني م آهي پڙ محرم،
هتي رڳو درد جي آ ڏم، مسجد مندر ويو وسري

روزو ۽ رمضان

روزا ۽ نماز پڙهين، هودانهن ڪرين ڏوهه!
ڪهڙي ڏنشي ڪتاب ۾ ڊوهڙ اهڙو ڊوهه
”مَكْرٌ وَمَكْرُ اللَّهِ وَاللَّهُ خَيْرٌ لِّمَا كُورُنَ“ تيئن وڌيئي ٿو ڏوهه
مالڪن مان نه ڇاڙهيو ٿو وڌو آ او!
فرض ”فنا في الله“ جو ٿا رند ڪمان روڻ
”مُوتُوا قَبْلَ أَنْتَ مُوتُوا“ ڪاف لنگهي ويا ڪوه
”جانن چن“ ڏوهه، جيڪي مڪر تون ڪرين

هڪ مهينو ناهي، نادان! زندگي رمضان ٿئي
 سانبر آئيني سج اُڀريو، فجر تائين سحر ٿئي
 ۱- هفتن کي روزو پيرن کي روزو، ڪنن کي روزو اکين کي روزو،
 زبان کي روزو دل کي روزو، فرمايو فرقان ٿئي
 ۲- فرقان آيو رمضان مرمعر جو روزو ڪڍي،
 واحد قائم اُمُر ڪيائين شاهد قرآن ٿئي
 ۳- ماه رمضان بيشڪ شريف ڀلا ٻين ماهن کي ڇڏئون
 سڀ ماه شريف سڀ سال شريف، ڀلو، برو ڪردار ٿئي
 ۴- هڪ مهينو ڀارهن جي ڪاٿي هلي پوري ڪندو،
 ناراري مر تير تون ٿا، عمر جو احرام ٿئي
 ۵- رات ڪاٿي وٺي ڏينهن کي ڪٽر ڪا، ڪان پئي،
 پنڌ نه ٿريو ڪين، ڀاءُ باري اهو بمبال ٿئي
 ۶- ان ٻائي آهي حلال، حرام ڪرڻ اٿئي گناهه،
 گناهن ۾ تون غرق آهين، هي بنايو مڪر ٿئي
 ۷- ”حائل چن“ چوي مرشد مليو سڏ مونکي پئي آساري،
 آدم اٿئي بار باري ”مهدي“ اٿي مهتدار ٿئي

ٻلا ڀاڳ ڀينرا "مهدي" مهendar آيو،
 ڪُفر مٿون اچي جنهن اسلام آ جاڳايو
 ۱- اصل ذات ذاتي، آيو منجهه صفاتي،
 ظاهر باطن لغاتي، "آدم" اچي سڏايو
 ۲- اڳي عدم ڪٿون اعليٰ، ٿيا صفاتي نالا،
 بڙڇون ۽ بان ڀالا، جنهن عام کي هٽايو
 ۳- اوکو ميدان آهي، ڪُوپا ايندا کي ڪاهي،
 سڀڪنهن جي جاءِ ٺاهي، سڌڙين سرُ لڪايو
 ۴- "جائنڻ چَن" گهوري، سرڙو ڏنائين سوري،
 ڏاٽر اندرڏوري، ميدان تنهن ملهائين

دین

محمد

دا دیره جمایا

دا دیره جمایا

عليه السلام

حُسين

کیتی کرل تیاری

سختی کرل مینگه ملهاری

Husain prepared for the Karbala:
this hardship is but a pleasant rain to him.
He firmly established the Act of Muhammad (PBUH).

—Sufi Poet: Jonan Chou—

جابر جاپت
جیہا ریائیں
مردا مثل
اشاریائیں
عالم کی اہیت
قدرت پھنچی
دیکاریائیں
اگر جب اشاری
تو چند کی لہائی

موسوی فقیر جانش چن

هر مظهر دا مالڪ حيدر^۴
 سوالی آوی ول وحي نه هي در
 شربت قاتل کون هي پلایا
 وه وه پنج تن دین سکایا

صوفي فقیر جانن جن سائین

آدم

صحيح سڃاتم آدم آهي ڪير آدم،
آني ذات صفات ۾ آ، ڏاڍو لکڙو لکايو آ
۱- آب، آتش، هوا، خاڪ گڏي گڏي،
ويئي قدرت تنهن منجهه ڪعبو اڏي اڏي،
آهي قلب ۾ ڪير؟ صوفي سڃاتو آ سير،
اهر محلات محبوب جو آ

۲- قدرت جو ڪعبي ۾ سر ويو ٺهي ويو ٺهي،
الانسان سري و آنا سرهه صحيح آ صحيح،
"آدم"، "آدم" چوان، ڪي نه "الله" چوان؟
جنهنجو شاهد حديث قرآن آ

۳- عاشقن الله جي اثباتي ڪني آ ڪني،
ڇاتي اندر تن جي جهاتي پني آ پني،
ڪيائون سر ڪي سجود، ڇڏي ڏنئون ٻيو معبود،
انتي پهر نماز آ

۴- جانن چن، مرشد مهدي مليو آ مليو،
تنهن جي پاس سان در ڪعبي جو کليو آ کليو،
لهي. پني آهي لڪ، ويا شرڪ ۽ شڪ،
مليو معراج مولئي جو آ.

“عاشق”

جيڪي گهرن الله، تن کي اُڃ نه بُڪ
نڪي سڀي سيارِي نڪي سانوڻ لُڪ
دوئي وڌي دُورُ ڪيائون رندو چاڙهيئون رُڪ
ٻولي ٻولن ٻي نڪا هيڪڙائي ۾ هڪ
جانڻ چن چوي پڪ، گاروڙي گم ٿيا

جيئن سارن تئين سڪن، سڪ نه ڏي سَندو
جيئن تين فنا تئين تين بقا، جيئن تين ميرا تئين مزو
سامين انهي سُرَت مئون لوچي لعل لڌو
جانڻ چن ٻڌو، ”قالو ابلي“ جي قول سان

“عبرت ۽ حيرت”

- عرش چڙهي ڪيئن فرش تي آئين ڪهڙي هي توکي ڪاڻ ويٺو؟
۱- اصلن ۾ ٺهڻ تون لامڪاني، مڪان ٺاهي ٿيڻ مڪاني،
عرش ۽ ڪُرسی چڙهي آشيانو اصل وارو وڻان ويٺو
۲- مٿي سان اچي پاڻ ملائي ”اَسْجُدُوا لَآدَمَ“ ويهي ٻڌائي،
مذهب کي اهو ويساهه ٺاهي رندن ڄاتو ڄاڻ ويٺو
۳- احد تون آن احمد تون آن محمد تون آن مهدي تون آن
”عَلِي الْعَظِيم“ الله به تون آن پرين ڏني تو پڄاڻ ويٺو
۴- شريعت طريقت حقيقت معرفت، اول آخر باطن ظاهر زيارت
عشق اڏي اچي اها امارت، ڪيئي پوءِ روح رهاڻ ويٺو
۵- پاڻ مرجھائي جڏهن پاٽر ”وَفِي أَنْفُسِكُمْ“ صاف سُڃاڻ
جانن ڇن ٿي ناتو لاتر، پنهنجو پاڻ سان سان ويٺو

کلام :- صوفی حضرت جان محمد (جانشین)

سہیڈینڈر :- فقیر شفیق الزمان جمالی

سہکار :- فقیر صوفی جانشین چن ادبی سنگت حیدر آباد

Sjamali517@gmail.com

Haq Mojuud

Sada Mojuud

فقير جانٹ چن ادبي مرکز
حیدرآباد، سندھ، پاکستان